

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΑΔΙΑΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ Α'. 1862. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΤΕΥΧΟΣ Ζ'. ΙΟΥΛΙΟΥ.

τιμή ενιαυσία τῆς ἐφημερίδος ἐν δώδεκα
τευχῶν προκαταβλητέα δραχμαὶ 20.
τοῖς ἐταίροις δὲ τῆς ἀρχαιολ. ἐταιρίας 12.
μοναδικὰ τεύχη δὲν ἐκποιῶνται.

πᾶσα σχέσις ἀφορῶσα τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐ-
φημερίδα, εἴτε προφορικῆ εἴτε ἐγγραφῶς, γίνε-
ται διὰ τοῦ ἐκδότου Ἀθ. Σ. Ρουσοπούλου
τακτικοῦ καθηγητοῦ τοῦ πανεπιστημίου.

«καὶ τῶδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίττεται».

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΛΑΚΩΝΙΑΣ.

ἐξεδόθη τῇ 6 Ἰουλίου.

1862.

THE UNIVERSITY OF TEXAS AT AUSTIN

LIBRARY

THE UNIVERSITY OF TEXAS AT AUSTIN

LIBRARY

THE UNIVERSITY OF TEXAS AT AUSTIN

THE UNIVERSITY OF TEXAS AT AUSTIN

LIBRARY

1962

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ Α'. 1862.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΤΕΥΧΟΣ Ζ'.

ΙΟΥΛΙΟΥ.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ—τά ἐκ τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου καὶ ἄλλα ὑπὸ τοῦ ἐκδότου.

Α' ΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ἀρ. 124.

(ὄρα πίνακα ΚΒ', 1)

P. AELIO. P. F. SERG. HADRIANO

COS· VII· VIRO· EPULONUM· SODALI· AUGUSTALI· LEG· PROPR· IMP· NERVAE· TRAIANI
CAESARIS· AUG· GERMANICI· DACICI· PANNONIAE· INFERIORIS· PRAETORI· EODEMQUE·
TEMPORI· LEG· LEG· I· MINERVIAE· P· F· BELLO· DACICO· ITEM· TRIB· PLEB· QVAESTORI· IMPE-
TRAIANI· ET· COMITI· EXPEDITIONIS· DACICAE· DONIS· MILITARIBUS· AB· EO· DONATO· BIS· TRIB·
ADJUTRICIS· P· F· ITEM· LEGIONIS· V· MACEDONICAE· ITEM· LEGIONIS· XXII· PRIMIGENIAE·
TURMAE· EQ· R· PRAEF· FERIARUM· LATINARUM· X· VIRO· S· I

(RATORIS

(LEG· II

(P. F. SEVIRO

ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή καὶ ἡ τῶν ἑξακοσίων καὶ ὁ
δῆμος ὁ Ἀθηναίων τὸν ἄρχοντα ἑαυτῶν
Ἀδριανόν.

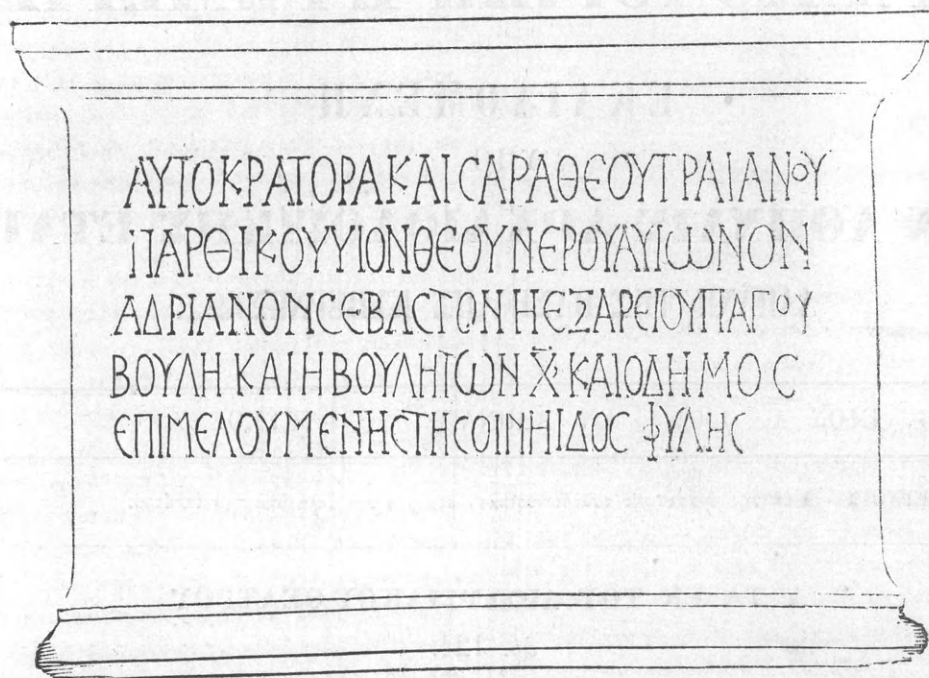
αὕτη κεῖται πλησίον τῆς ὑπ' ἀρ. 103 ἐκδοθείσης ἐν
σελίδι 99· ἡ θέσις αὐτῆς ἐδηλώθη καὶ ἐν τῷ ΚΑ πί-
νακι. μικροῖς γράμμασι καὶ μετὰ συμπληρώσεων (ἐν πα-
ρευθέσει) τῶν ἀποτετμημένων λέξεων ἐξέδωκεν αὐτὴν ὁ
Φιλίστωρ ἐν τόμῳ Γ' σελ 363. ὁ λίθος μάρμαρον πεν-
τελικόν, τὸ σχῆμα αὐτοῦ ἐδηλώθη ἐν τῷ πίνακι (πρὸς
σελ. 101). τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,54, τὸ πλάτος 0,76
τὸ βάθος ἄνω 0,85, τὸ δὲ μῆκος τοῦ γεισώματος 0,84.
ἔχει δ' ἐπάνω ἡ τετραγωνικὴ ἐπιφάνεια κύκλον περίξ,
οὗ ἡ διάμετρος 0,77, καὶ ἔχνη τῆς συγκολλήσεως τοῦ
ἐπ' αὐτοῦ στηθέντος ἀνδριάντος.

τὸ ὕψος τῶν γραμμάτων τοῦ πρώτου στίχου 0,04, τὸ
δὲ τῶν ἄλλων 0,03. ἔνε δὲ ὅλη ἡ ἐπιγραφὴ μετὰ πολλὴν
ἐπιμέλειαν καλλιγραφημένη. τὸ δὲ σχῆμα τῶν λατινικῶν
γραμμάτων, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ ἡμέτερος ξυλογράφος ἀπεμι-
μήθη ὅσον ἠδύνατο, πρώτην φοράν εἶδα ἐνταῦθα. τὸ I,
L καὶ T ὀλίγον διαφέρουσιν ἀλλήλων. ὅπου ἐν τῷ ξυλο-

γραφῆματι λείπει ἡ ἐνοῦσα τὰ σκέλη τοῦ Α κατὰ τὸ μέ-
σον κεραία, λείπει καὶ ἐν τῷ λίθῳ. ἐν στίχῳ δ' 6 εἰς τὸ ἰθ'
γράμμα, τὸ G, ὁ ξυλογράφος παρεῖδε τὸν κάτω ἀκρέμονα.

πλησίον τῆς διγλώσσου ταύτης ἐπιγραφῆς πρὸς δε-
ξιὰν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐδωλίου καὶ ὄπισθεν τοῦ ὑπ' ἀρ. 104
θρόνου εὑρηται τὸ μέγα ἄνευ ἐπιγραφῆς βάθρον, ἐκ
πολλῶν λίθων συγκεῖμενον, περὶ οὗ ἐν σελ. 101 ἔλεγα·
τούτου τὰ ὀπίσθια δὲν ἀνεκαλύφθησαν εἰσέτι.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἀκολουθοῦ μετὰ τὴν κλίμακα πρὸς δεξιὰν
ἐδωλίου, τὸ ὁποῖον ἔνε τὸ πρῶτον ὄπισθεν τῶν θρόνων
τῆς δευτέρας μὲν ἀπὸ τῆς μέσης κερκίδος ἕκτης δὲ ἀπὸ
τῆς δεξιᾶς παρόδου, εὑρίσκειται ὁ ἐν πίνακι ΙΘ ὑπ' ἀρ.
2 ἐκδοθεὶς θρόνος καὶ πλησίον αὐτοῦ τὸ μονόλιθον βά-
θρον τοῦ Ἀδριανοῦ, οὗ ἡ ἐπιγραφὴ ὑπ' ἀρ. 106 ἐν σελ.
102 ἐδημοσιεύθη μετὰ τῆς σημειώσεως τῶν μέτρων
του. ἐνταῦθα δὲ ἀναδημοσιεύομεν αὐτὸ χάριν τοῦ σχή-
ματός του, τὸ ὁποῖον τότε δὲν εἶχεν ἀποτελεσθῆ.

ὁμοιον δὲ βάθρον εὐρέθη καὶ εἰς τὴν πρὸς ἀριστερὰν τῆς μέσης κερκίδα ἐπὶ τοῦ πρώτου (ἕχι τρίτου, ὡς ἄλλοι ἔγραψεν) ἔδωλις κατὰ τὸ μέσον ὀπισθεν τοῦ ὑπ' ἀρ. 99 θρόνου (ὄρα τὸν Κ' πίνακα καὶ σελ. 133 ἀρχ.). τοῦτου τὴν εἰκόνα, ὅπως διεσώθη βλέπε ἐν πίνακι ΚΒ' ὑπ' ἀρ. 2, τὰ δ' ἐπ' αὐτοῦ γράμματα λέγουσι τάδε:

ἀρ. 125

αὐτοκράτορα καίσαρα θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱόν, θεοῦ Νέρου αἰώνον, Ἀδριανόν σεβαστόν ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή καὶ ἡ βουλή ὁ τῶν χ' καὶ ὁ δῆμος, ἐπιμελουμένης τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

τὸ ὕψος τοῦ λίθου, πεντελικοῦ ὄντος, 0,52, τὸ πλάτος 0,70 τὸ δὲ βάθος ἀόηλον· διότι δὲν ἀνεσκάφη εἰσέτι ὀπισθεν. πιθανώτατον δὲ ἵνε ὅτι καὶ ἐξ ἄλλων φυλῶν θὰ εὐρεθῶσιν ὅμοια βάθρα μετ' ἐπιγραφῶν.

ἐπειδὴ δὲ ἐνταῦθα εὐρισκόμεθα, ὡς ἀναγνώσωμεν καὶ τὰς τῶν αὐτοῦ κατὰ τὴν προεδρίαν ἐπὶ τῶν σωζομένων θρόνων ἐπιγραφὰς, καθ' ἣν εὐρίσκονται σειρὰν περὶ τὴν ὀρχήστραν ἀπὸ τοῦ ὑπ' ἀρ. 99 ἐκδοθέντος ἐν σελ. 99 μέχρι τῆς ἀριστερᾶς κάτω παρόδου, ὧν τὴν τοπογραφίαν ἐν σελ. 133 — 134 εἶδαμεν.

ἀρ. 126

ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΥ πολεμάρχου.

ἀρ. 127

ΘΕΣΜΟΘΕΤΟΥ θεσμοθέτου.

ἀρ. 128

ΘΕΣΜΟΘΕΤΟΥ θεσμοθέτου.

ἀρ. 129

ΘΕΣΜΟΘΕΤΟΥ θεσμοθέτου.

ἀρ. 130

ΘΕΣΜΟΘΕΤΟΥ θεσμοθέτου.

Γορ

σημ. τὸ ὑπὸ τὸ ἀξιωματικὸν ὄνομα Γορ τοῦτο ἐνεγράφη μικροτέροις γράμμασι καὶ ἀτέχνως ὑστερώτερα, ἴσως ὑπὸ τινος, ὃς ἠθέλησε νὰ υπογράψῃ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ θεσμοθετήσαντος καὶ μόνον τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐπρόφρασε νὰ ζουγρανίσῃ· ἐκαλεῖτο δὲ ὁ ἐγγραφόμενος Γοργίας ἴσως. σημείωσαι δὲ ὅτι λείπουσιν ἐνταῦθα οἱ δύο τῶν ἐξ θεσμοθετῶν καὶ τοὶ τότε θεσμοθέται ἐκαλοῦντο σύμπαντες οἱ ἐννέα ἄρχοντες· (ὄρα Boeckh εἰς C. I. G. 380).

ἀρ. 131

ἱεροκέρυκος.

ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ

ἀρ. 132

βασιλέω[ς].

ΒΑΣΙΛΕΩ

ἀρ. 133

ΑΡΧΟΙ

ἄρχον[τος].

ἀρ. 134
 ΙΕΡΕΩΣ
 ΑΚΧΑΓΩΓΟΥ
 Ιερέως
 ἰακχαγωγῶ.

ἀρ. 135
 ΙΕΡΕΩΣ
 ΑΣ ΚΛΙΠΟΥ
 ΙΙ ΩΝΕ
 Ιερέως
 Ἀσκληπιῶ
 ἤρωος.

σημ. διὰ βλάβην τοῦ λίθου καὶ διὰ προεγγεγραμμένα γράμματα εἶναι ἀσαφῆ τὰ γράμματα τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου στίχου. τὸ ἐν τῷ τρίτῳ στίχῳ ὑπὸ τὸ Α καὶ Σ κείμενον Η δὲν ἀνήκει εἰς τὴν λέξιν ΗΡΩΟΣ. ἀλλ' εἰς ἄλλην ἀρχαιότεραν, ἀμυδρῶς διασωθῆν, ὡς καὶ ἄλλα ἔχνη γραμμάτων. σημειῶν δὲ ἐνταῦθα ὅτι τοῦ θρόνου τούτου καὶ τῶν ἐξῆς αἱ ἐπιφάνειαι αἱ φέρουσαι τὰ γράμματα ἦσαν ἀλειμμένοι με ἀσθέστην. ὡσαύτως δὲ ἀλειμμένοι εὐρέθησαν καὶ πάντες οἱ θρόνοι οἱ πρὸ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας καὶ τρίτης κερκίδος μετὰ τὴν δεξιὰν πάροδον τοῦ θεάτρου, οὗς ἐγὼ παρὼν ἀνακαλυπτομένους εἶδα. τοιαύτην δὲ ἀλοιφὴν ἔσως εἶχαν καὶ ἄλλοι. ἐνόμισα δὲ τοῦτο ἄξιον σημειώσεως διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ θεάτρου, ὑποψίαν ἔχων μήπως ἤνε τουρκικὸν ἔργον ἢ τοιαύτη ἀλοιφή· οἱ γὰρ Τούρκοι, ὡς αὐτὸς ἰδὼν εἶδεν καὶ παρ' ἄλλων ἐπληροφορήθη, ἐπιγραφὰς ἐπὶ λίθων εὐρίσκοντες, δὲν κατεστρέφουσιν αὐτάς, ἀλλ' ἢ ἀλείφουσιν ἢ ἀναστρέφουσιν. καὶ τοῦτο μὲν ποιοῦσιν εἰς τὰς ἑλληνικάς καὶ ἄλλας ἀκαταλήπτους αὐτοῖς ἐπιγραφὰς· ἀραβικά δὲ ἢ τουρκικά γράμματα καὶ ἐπὶ τεμαχίων χάρτου ἐὰν εἴρωσι μετ' εὐλαθείας λαμβάνουσιν αὐτὰ καὶ ἀναγνώσαντες ἐμβάλλουσιν ἢ εἰς τὸν κόλπον ἢ εἰς ὀπήν τοῖχου τινὸς παρακειμένου.

ἀρ. 136
 ΙΕΡΕΩΣ
 ΠΥΡΦΟΡΟΥ
 ΕΣΑΚΡΟΠΟ
 ΛΕΩΣ
 Ιερέως
 πυρφόρου
 ἑσάκροπό-
 λεως.

ἀρ. 137
 ΙΕΡΕΩΣ ΔΗΜΟΥ
 ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΩΝ
 ΚΑΙ ΡΩΜΗΣ
 Ιερέως δήμου
 καὶ χαρίτων
 καὶ Ῥώμης.

σημ. τὰς ἐνταῦθα χάριτας δὲν ἐκλαμβάνω ὡς θεὰς, ὅποιαί αἱ ἐν σελ. 98 ὑπ' ἀρ. 93 ἦσαν, ἀλλ' ὡς δωρεάς, ἃς καὶ ἡμεῖς χάριτας λέγομεν, ταύτας δὲ παρὰ τῶν Ῥωμαίων βουλόμενοι οἱ τότε Ἀθηναῖοι ἐχειροτόνησαν καὶ ἴδιον ἱερέα, ὁ ὅποιος ὡφείλε νὰ εὐχῆται εἰς τοὺς θεοὺς ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τοῦ δήμου διὰ τῶν ἐκ Ῥώμης χαρίτων καὶ δωρεῶν.

ἀρ. 138
 ΚΗΡΥΚΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΣ
 ΚΑΙ ΙΕΡΕΩΣ
 κήρυκος παναγῶς
 καὶ ἱερέως

σημ. ἐν τῷ 102 ἀρ. εἴρωμεν τὸν ἀπλοῦν κήρυκα πλησίον

τοῦ στρατηγῶ, ἐν ἀρ. 128 εἶδαμεν τὸν ἱεροκήρυκα, ἐδῶ δὲ ἔχομεν καὶ τὸν παναγιώτατον κύρυκα διότι τοῦτο σημαίνει ἐνταῦθα τὸ παναγής. ὅπως δ' ἀρθῆ πᾶσα ἀμφιβολία περὶ τῆς παναγιότητος τοῦ ἱεροκήρυκος τούτου προσετέθη ὅτι ἦν καὶ ἱερεὺς, ὅπερ διαστῆλκει αὐτὸν καὶ τοῦ ἱεροκήρυκος. ἔφερον δὲ τὸ ἐπίθετον τοῦτο καὶ ἱερεῖς, οἷον ὁ γνωστὸς ἱστορικὸς Δέξιππος (βρα C. I. Gr. ἀρ. 380.) ὁ κατὰ τὸν γ' μ. Χ. αἰῶνα ἀκμάσας.

ἀλλ' ἄς στρέψωμεν ὀπίσω ἵνα ἴδωμεν καὶ τῶν λοιπῶν θρόνων τὰς ἐπιγραφὰς, αἱ ὅποιοι μετὰ τὸν ἐν ἀρ. 96 σελ. 99 ἐκδοθέντα τοῦ ἱερέως τῆς Ἀρτέμιδος Κολαινίδος πάντες ἐφεξῆς ἄνευ χάσματος διεσωθήσαν μέχρι τῆς δεξιᾶς παρόδου ἢ, ἂν ἀγαπᾷς, ἐπειδὴ ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐφορία μᾶς ἀνοίξεν ἤδη τὸν τόπον κατὰ τὴν ἀριστερὰν πάροδον, ἃς περάσωμεν ἐντεῦθεν, ἵνα φθάσωμεν εἰς τὴν δεξιὰν πάροδον, ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς ἀρχαίας σκηνῆς περιπατοῦντες ὅπισθεν τοῦ λογείου τοῦ Φαιδρου. ὅμως μὴ ἐρώτα περὶ τῶν ἐνταῦθα φαινομένων τῶρα, διότι ὁ καιρὸς δὲν μᾶς συγχωρεῖ νὰ ἐνδιατρίψωμεν ὁδοῦ δὲ πάρεργον μόνον σοὶ λέγω, ὅτι τὸ μακρὸν τοῦτο ἐπιστύλιον ἵνε τὸ ἀνωτέρω (σελ. 140) εἰρημένον τοῦ Δίωνος, πλησίον τοῦ ὁποίου ἐτέθησαν δύο ἀκόμα τεμαχία του. τὸ πρὸ αὐτοῦ δὲ βάθρον ἵνε Ἀδριάντος Ἀδριανοῦ, ὅμοιον τοῖς ἐν ἀρ. 106 καὶ ἐν πίν. ΚΒ', 2, με μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι «ἐπιμελεμένης τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς» ἐγένετο. παρέκει δὲ πρὸς τὸ δεξιὸν παρασκήνιον ἐκ τῶν πολλῶν ἐνεπιγράφων λίθων ἃς ἀναγνώσωμεν τῶρα μόνον τὰς ὀλιγώτερα γράμματα ἔχοντας, τὰ τετραγωνικά ταῦτα βάθρα. ἐδῶ γράφει ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ καὶ ἵνε ἀναμφιβόλως ὁ Σινωπεὺς, ὁ γνωστὸς καὶ ἐκ τῶν διασωθέντων ἀποσπασμάτων ποιητῆς τῆς μέσης κωμωδίας. ἐπὶ τοῦ παρακειμένου δὲ βάθρου κεῖται ἄνω μὲν μεγαλύτεροις γράμμασι ΔΙΟΜΗΔΗΣ, κατωτέρω δὲ μικροτέροις ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΤΕΛΕΑΣΙΟΣ ἢ ΕΠΟΙΗΣΕΝ. ἄγνωστος δὲ φαίνεται μοι ὁ Δημοκίδης οὗτος, ἀναμφιβόλως ὅμως καὶ οὗτος ποιητῆς ἦν τῶν χρόνων ἐκείνων, ὡς ἐκ τοῦ χαρακτήρος τῶν ὁμοίων γραμμάτων δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν. τὸ δὲ ἐν τῇ γῆ ἔτι χωμένον μέγα βάθρον, οὗ μία πλευρὰ φαίνεται, δὲν ἔχει ἀρὰ γε γράμματα; τὸ γοῦν γείσωμα αὐτοῦ καὶ ἡ ὑπ' αὐτὸ εὐθύς ἐγγεγλυμμένη ταινία παρέχουσι ἐλπίδας· ἃς καθαρίσωμεν τὰ χρώματα νὰ ἴδωμεν.—

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

ὦ! Μένανδρος! Μένανδρος! ὁ περίφημος ποιητῆς τῆς νέας κωμωδίας, καὶ παρακάτω τί γράφει ὁ λίθος;

ΚΗΦΙΣΟΔΟΤΟΣ ΤΙΜΑΡΧΟΣ ΕΠΟΗΣΑΝ

ἐνταῦθα λοιπὸν βλέπομεν ὅτι ἐπαληθεύουσι τὰ ῥήματα τοῦ Πausανίου (ἐν Α', κá, 1) «εἰσὶ δὲ Ἀθηναῖοι εἰκόνες ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ τραγωδίας καὶ κωμωδίας ποιητῶν αἱ πολλαὶ τῶν ἀφανεστέρων. ὅτι μὴ γὰρ Μένανδρος, οὐδεὶς ἦν ποιητῆς κωμωδίας τῶν εἰς δόξαν ἤκοντων τραγωδίας δὲ κεῖνται τῶν φανερωῶν Εὐριπίδης καὶ Σοφοκλῆς». ἀλλὰ ποῦ εἶναι αἱ εἰκόνες τῶν ποιητῶν τούτων; — ἄφες τῶρα εἰς τὴν ἐλπίδα τὰς εἰκόνας, καὶ ἐ-

πειδὴ μᾶς ἐνοχλεῖ τὸ συρρεῦσαν ἐνταῦθα πλῆθος, ἃς δια-
θῶμεν πρὸ τῆς δεξιᾶς παρόδου εἰς τὴν προεδρίαν, ἵνα ἀνα-
γνώσωμεν καὶ τίτων σήμερον τὰς ἐπιγραφάς. τὰ μέτρα δὲ
αὐτῶν καὶ ἄλλας παρατηρήσεις ἀφίνομεν εἰς ἄλλον καιρὸν,
ἵνα μὴ ἐνοχλῶμεν τοὺς μετροῦντας τὰ διαθῆματά μας.

εὐθὺς οὖν πρὸ τῆς πρώτης κερκίδος τῆς πλησίον τῆς
παρόδου ἔχομεν ἑξ ἑθρόνους κατὰ σειρὰν τῶν ἑξῆς ἱερέων.

ἀρ. 139

ΙΕΡΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΟΣ ἱερέως Δήμητρος
ΚΑΙ ΦΕΡΡΕΦΑΤΤΗΣ καὶ Φερρεφάττης.

ἀρ. 140

ΙΕΡΕΩΣ ἱερέως
ΔΙΟΣΤΕΛΕΙ Διὸς Τελεί-

ΟΥ ΒΟΥΣΥΓΟΥ ου Βουζύγου.

σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν τῷ τρίτῳ στίχῳ ὁ λιθοδόος εἶχε γράφῃ
πρῶτον Π ἀντὶ τοῦ Γ καὶ ἔπειτα τὸ διώρθωσεν ἀποξέσας τὸ
ἀριστερὸν σκέλος τοῦ Π.

ἀρ. 141

ΙΕΡΕΩΣ ἱερέως
ΘΗΣΕΩΣ Θησέως.

ἀρ. 142

ΙΕΡΕΩΣ ἱερέως
ΛΙΘΟΦΟΡΟΥ λιθοφόρου.

ἀλλὰ τί σημαίνει, παρακαλῶ, τὸ λιθοφόρου;— τοῦτο πε-
ριμένομεν νὰ μάθωμεν ἀπὸ τοὺς σοφοὺς ἀρχαιολόγους· ἂν θέ-
λεις ὁμῶς νὰ ἀκούσῃς καὶ τὴν ἐμὴν γνώμην, φρονῶ ὅτι ἡ
λιθοφόρος ἦν πολιορκητικὴ μηχανή, ἣν ἀναφέρει καὶ ὁ Πο-
λύβιος ἐν Δ', νς', καὶ οἱ ἐρμηνεύται αὐτοῦ ἐρίζουσιν ἂν ναὺς
ἦν ἢ ἄλλο τι. ἐγὼ γοῦν μηχανὴν ἐκλαμβάνων τὴν λιθοφόρον,
πιστεύω ὅτι οἱ τότε Ἀθηναῖοι, ὡς ὤρισαν ἱερέα δήμου καὶ
χαρίτων καὶ Ῥώμης (ἀρ. 137) καὶ ἱερέα Ὀλυμπίας νίκης
(ἀρ. 104), ἐχειροτόνησαν καὶ ἱερέα λιθοφόρου, ἵνα εὐχῆται
ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῆς μηχανῆς ταύτης. οὕτω δὲ ἐρμηνεύω
καὶ τὸν εὐθὺς ἐπόμενον Αὐλωνέα καὶ τὸν παρακάτω (ἀρ. 147)
εὐρεθησόμενον Ἐπιτέγιον ἥρωα. ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ μὴ μοι
πάρῃς πράγματα παρεμβάλλον νῦν τοιαῦτα σχολιά ζητήματα·
δὲν ἀκούεις τί ὁ Καρίων τοῦ Κωμικοῦ χοροπηδῶν ἐν τῇ σκηνῇ
μᾶς λέγει;—

ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται καὶ τοῦ πονεῖν ἐρασταί!

ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν,

ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἣ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν.

ἀρ. 143

ΙΕΡΕΩΣ ἱερέως
ΑΥΛΩΝΕΩΣ Αὐλωνέως
ΔΙΟΝΥΣΟΥ Διονύσου.

ἀρ. 144

ΙΕΡΕΩΣ ΑΠΟΛΛΩ ἱερέως Ἀπόλλω-
ΝΟΣ ΔΑΦΝΗΦΟΡΟΥ νος Δαφνηφόρου.

ἐρχόμεθα τῶρα εἰς τὴν ἀκόλουθον κερκίδα πρὸ τῆς
ἑποίας βλέπομεν πέντε θρόνους· φέρουσι δὲ τὰς ἑξῆς
ἐπιγραφάς.

ἀρ. 145

ΙΕΡΕΩΣ ἱερέως

ΗΦΑΙΣΤΟΥ Ἡφαίστου

ἀρ. 146

ΙΕΡΕΩΣ ἱερέως

ΟΥΡΑΝΙΑΣ οὐρανίας

ΝΕΜΕΣΕΩΣ Νεμέσεως.

ἀρ. 147

ΙΕΡΕΩΣ ἱερέως

ΑΝΑΚΩΝ Ἀνάκων

ΚΑΙ ΗΡΩΟΣ καὶ Ἡρωος

ΕΠΙΤΕΓΙΟΥ Ἐπιτεγίου.

ἀρ. 148

ΦΑΙΔΥΝΤΟΥ φαίδυντοῦ
ΔΙΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟΥ Διὸς Ὀλυμπίου

ΕΝΑΣΤΓ' ἐν ἄσται.

ἀρ. 149

ΙΕΡΕΩΣ ἱερέως

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΛΥΚΗΟΥ Ἀπόλλωνος
Λυκῆου.

τῆς δὲ μετ' αὐτὴν πεντάδος πάλιν τῆς πρὸ τῆς τρί-
της κερκίδος οἱ θρόνοι τῶν ἑξῆς ἦσαν.

ἀρ. 150

ΦΑΙΔΥΝΤΟΥ φαίδυντοῦ
ΔΙΟΣ ΕΚΠΕΙΧΗΣ Διὸς ἐκ Πείσης.

ἀρ. 151

Ι Ε Ρ Ε Ω Σ

ιερέως

ἀρ. 158

Ι Ε Ρ Ε Ω Σ

ιερέως

Δ Ω Δ Ε Ξ Ἄ Θ Ε Ω Ν

δώδεκα θεῶν.

ἀρ. 152

Α Ν Τ Ι Ν Ο Ο Υ

Ἀντινόου

Χ Ο Ρ Ε Ι Ο Υ Κ Τ Ε

χωρεῖς ἐκ τε-

Χ Ν Ε Ι Τ Ω Ν

χνεϊτῶν.

ἀρ. 159

Ι Ε Ρ Ε Ω Σ Δ Ι Ο Σ Φ Ι Λ Ι Ο Υ

ιερέως Διὸς Φιλίου.

ἀρ. 153

Ι Ε Ρ Ε Ω Σ

ιερέως

Ι Ε Ρ Ε Ω Σ

ιερέως

Μ Ο Υ Σ Ω Ν

Μουσῶν.

ἀρ. 154

Δ Ι Ο Σ Δ Ι Ο Σ Σ Ω Τ Ε Ρ Ο Σ

Διὸς Διὸς Σωτέρος

Β Α Ι Α Θ Ε Ν Α Σ Σ Ω Τ Ε Ι Ρ Α Σ

καὶ Ἀθηνᾶς Σω-
τείρας.Ι Ε Ρ Ε Ω Σ
Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ο Υιερέως
Ἀσκληπιοῦ.

ὁ τέταρτος στοῖχος τῶν θρόνων πρὸ τῆς τετάρτης
κερκίδος σύγκειται πάλιν ἐκ πέντε τῶνδε·

ἀρ. 155

πᾶσι δύο φοραῖς τὸ Διός;—ναί.—κατὰ λάθος βέβαια τοῦ
χαρακτοῦ—ἴσως. ἀλλ' ἄφες τὰ τοιαῦτα· δὲν βλέπεις ὅτι μᾶς
ὑποβλέπουσι τινες διὰ τὴν ἐν τῷ θεάτρῳ διατριβήν; ἔπειτα
κινδυνεύομεν νὰ πλακωθῶμεν καὶ ἀπὸ τὰ κρεμάμενα χῶματα
καὶ νὰ γένωμεν θύματα τοῦ Διονύσου.

κερκὶς πέπτη, στοῖχος θρόνων πέμπτος, πεντὰς τε-
τάρτη.

ἀρ. 160

Ι Ε Ρ Ε Ω Σ

ιερέως

Ι Ε Ρ Ε Ω Σ

ιερέως

Ε Υ Κ Λ Ε Ι Α Σ Κ Α Ι

εὐκλείας καὶ

Ε Υ Ν Ο Μ Ι Α Σ

εὐνομίας.

καλὸν τοῦτο!—ναί, ἀλλὰ παράβαλλε τὰ ὑπ' ἀρ. 142.

ἀρ. 156

Δ Ι Ο Σ Β Ο Υ Λ Α Ι Ο Υ

Διὸς Βουλαίου

Κ Α Ι Α Θ Η Ν Α Σ

καὶ Ἀθηνᾶς

Β Ο Υ Λ Α Ι Α Σ

Βουλαίας.

ἀρ. 161

Ι Ε Ρ Ε Ω Σ

ιερέως

Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ο Υ

Διονύσου

Μ Ε Λ Π Ο Μ Ε Ν Ο Υ

Μελπομένου

Ε Κ Τ Ε Χ Ν Ε Ι Τ Ω Ν ἐκ τεχνειτῶν.

τεχνῆται εἶναι οἱ περὶ τὸν Διόνυσον;—ναί.

ἀρ. 157

Β Ο Υ Ζ Υ Γ Ο Υ
Ι Ε Ρ Ε Ω Σ Δ Ι Ο Σ Ἐ Ν
Π Α Λ Λ Α Δ Ι ΩΒουζύγου
ιερέως Διὸς ἐν
Παλλαδίῳ.

ἀρ. 162

Ι Ε Ρ Ε Ω Σ

ιερέως

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ο Σ

Ἀπόλλωνος

Π Α Τ Ρ Ω Ο Υ

Πατρώου.

Ι Ε Ρ Ε Ω Σ

ιερέως

Μ Ε Λ Π Ο Μ Ε Ν Ο Υ

Μελπομένου

Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ο Υ

Διονύσου

Ε Ξ Ε Υ Ν Ε Ι Δ Ω Ν

ἐξ Εὐνειδῶν.

ὁ ἐπόμενος τί λέγει; Ι Ε Ρ Ε Ω Σ ἥ Α Ρ Τ Ε Μ Ι Δ Ο Σ ἥ Κ Ο -
Λ Α Ι Ν Δ Ο Σ· ἐφθάσαμεν λοιπὸν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον· διότι ἔως
ἐδῶ εἴχαμεν ἔλθῃ ἄλλοτε (σελ. 98—99, ἀρ. 96). ἀλλὰ πα-
ρετρέξαμεν τὸν ὄπισθεν τοῦ ἡγουμένου στοῖχου μόνον κείμενον

ἀρ. 163

(ὄρα πίν. ΙΘ', 1)

ΙΕΡΙΑ ΓΑΘΗΝΑ ΓΑΘΗΝΙΟΥ

ἱερίας Ἀθηναῖς Ἀθηναίου.

στραφέντες ὃ ἤδη ἄς ἀναγνώσωμεν τὰς πρὸς ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ πρώτου ἐδώλιος τῆς ἑκτῆς κεραίδος ἐγγεγραμμένης δύο ἐπιγραφάς, ἐκ τοῦ ὃ ἴσως μετὰ Χριστὸν αἰῶνος, ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῶν γραμμάτων δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν· κεῖνται δὲ ἐπὶ τῆ ὑποπόδιος τῆς ἀ' ἐδώλιος πρὸ τῆ βάθρου τῆ ἀνδριάντος Ἀδριανῆ (ἀρ. 106 σελ. 102) καὶ ἀμυδρὰ ἔχουσι τὰ γράμματα. ἡ ΙΕΡΕΙΑΣ ΗΛΙΟΥ, ἡ ΔΙΟΝΥΣΟΥ. ὁμοίαν δὲ ἐπιγραφὴν εἶδαμεν καὶ ἀνωτέρω (σελ. 100), καταβαίνοντες ἀνωθεν τὰ ἐδώλια τῆς ὀγδόης κεραίδος,

δτε ἐμετρούσαμεν αὐτά (σελ. 95 καὶ 144). εὐρέθησαν δὲ ὁμοίαι καὶ ἄλλαι ἐπὶ τμημάτων βάθρων, ὅπισθεν τῆς σκηνῆς τῶρα βυθθέντων, καὶ πιθανὸν ἵνε δτι καὶ ἄλλαι θὰ εὐρεθῶσιν, ἀνακαλυφθέντων πάντων τῶν σωζομένων ἐδώλιων, ὥστε νὰ ἐξαχθῇ τι βέβαιον καὶ ἐξ αὐτῶν.

τῶρα δὲ ἄς δρασκελίσωμεν τὴν λιθίνην αἰμασίαν κατὰ τὴν ὀγδόην κλίμακα, ἵνα εἰσέλθωμεν εἰς τὴν τάφρον τῆς ὀρχήστρας (σελ. 129), προσέχοντες μὴν ἐμπέσωμεν εἰς τὴν τρύπαν τοῦ περὶ τὴν ὀρχήστραν ἀρχαίου ὑδραγωγείου (σελ 131). ἰδοὺ ἐφθάσαμεν πρὸ τοῦ λογιεῖου τοῦ Φαίδρου καὶ ἄς παρατηρήσωμεν τὸν χαρακτῆρα τῶν γραμμάτων τῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἀνωτάτης πέμπτης βαθμίδος ἐπιγραφῆς, ἣν ἀνωτέρω ἀπεμνημόνευσα (ἐν σελ. 129).

ἀρ. 164

ΦΙΛΟΣΤΟΡΟΣ ΔΕΚΑΛΟΝ ΕΤΕΥΞΕ ΦΙΛΟΡΓΓΙΕ ΒΗΜΑΘΕΗ ΤΡΟΥ ΦΑΙΔΡΟΣ ΖΩΙΛΟΥ ΒΙΩΤΩ ΤΟΡΟΣ ΑΤΘΙΔΟΣ ΑΡΧΟΣ

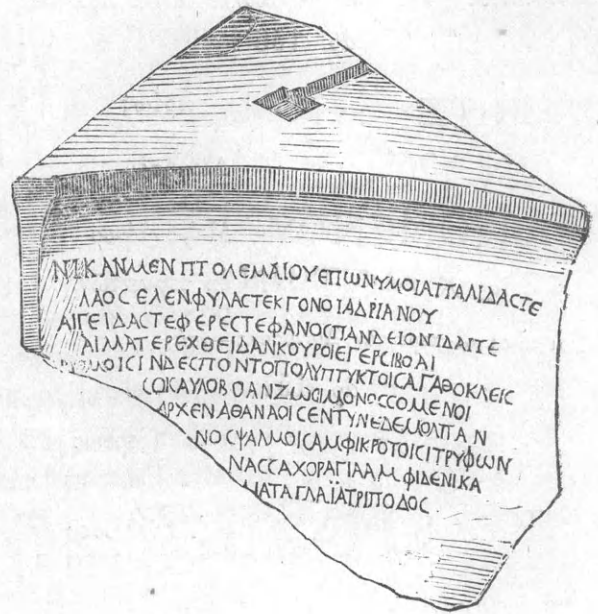
τῶρα ἰδὼν σκέψου καὶ σὺ ἂν ὀρθῶς εἰκοτολόγησα (σελ. 131 — 132), θέσας τὸν Φαῖδρον τοῦτον περὶ τὰ 305 μετὰ Χριστὸν τοῦλάχιστον.

τὸ ὄνομα Φαῖδρος Ζωίλου μὲ τὴν προσθήκην Παιανιεὺς ἦν γνωστὸν ἤδη, ὡς τεχνίτου, ἐκ τινος ὄρολογίου μαρμαρίνου, μετακομισθέντος ὑπὸ τοῦ Ἑλγίνου εἰς Λονδίνον (ὄρα C. I. Gr. ἀρ. 522 καὶ Pauly Real — Encycl. τόμῳ Ε' σελ. 1417). ἔτασσαν δὲ αὐτὸν τὸν τεχνίτην οἱ σοφοί, ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῶν γραμμάτων μόνον κρίνοντες, οἱ μὲν ἐν τοῖς χρόνοις τῶν Ἀντωνίνων, οἱ δὲ ἐν τοῖς τοῦ Σεπτημίου Σεβήρου· εἰκότα λέγοντες ὡς γ' ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῶν γραμμάτων, τὰ ὁποῖα διαφέρουσιν ἐν τισιν ἀπὸ τῶν τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς. ἐκεῖνα δηλαδὴ καὶ καθόλου καλλίτερα φαίνονται τῶν τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς καὶ καθ' ἕκαστον παραβλλόμενα· μάλιστα δὲ ἀξιοσημείωτον ἵνε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐπιγραφῇ τὸ ὃ μικρὸν, κύκλος ὡν ἰσοῦσθῃ τοῖς ἄλλοις γράμμασι. διὸ ἐγὼ γε δυσκόλως πείθομαι τοῖς νομίζουσι τὸν Φαῖδρον τοῦτον μὴ εἶναι ἄλλον ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐκεῖνον. πιθανώτερον δὲ μοι φαίνεται νὰ ἐκλάβω ἐκεῖνον ὡς πάππον τοῦ ἡμετέρου, καὶ μάλιστα ἀφοῦ οὗτος δὲν χαρακτηρίζεται ὡς τεχνίτης, ὡς τις ἐκ τοῦ ἔτευξε (ὃ ἀντὶ τοῦ ἐδείματο ο ἐνταῦθα κεῖται) ἠδύνατο νὰ εἰκάτῃ, ἐκλαβὼν αὐτὸ ἀντὶ τοῦ ἐποίησε, ἀλλ' ὡς Ἀτθίδος ἀρχός, ἤγουν ὡς πολιτικὸς ἀνὴρ, εἴτε ἀρχοντα ἐπώνυμον θέλει τις νὰ ὑπονόησῃ ἐν τῇ ποιητικῇ ταύτῃ περιφράσει, εἴτε ἡγεμόνα καὶ στρατηγὸν, ὡς ἐγὼ μᾶλλον νομίζω. οἷος ἐχρημάτισε καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ εἰρημένος Δέξιππος, ὁ νικήσας τὰς Γότθους τῷ 269 μ. Χ. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἄς φρον-

τίσωσιν οἱ φιλόστορες· σὺ δὲ μοι πρόσθετος τὸ ἐπίθετον Φιλόργγιος εἰς τὰ ἄλλα τοῦ Διονύσου, καταλληλότερον ἂν τῷ φίλῳ τῶν ὀργίων θεῶ.

τὰς λοιπὰς ἐκ τοῦ θεάτρου ἐπιγραφὰς ἀναζήτησε μόνος, διότι ἐγὼ ἐμποδίζομαι νὰ σὲ ξεναγήσω· εἰς ὁδηγίαν σου ὁμως παραλαβε τὰ ἐξῆς ἀντίγραφα μετὰ τινων ξηρῶν σημειωμάτων.

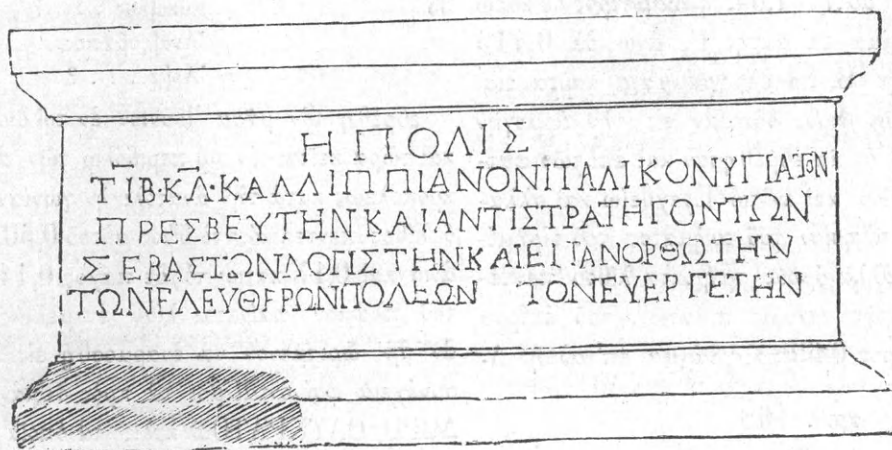
ἀρ. 165

νίκαν μὲν Πτολεμαίου ἐπώνυμοι, Ἀτταλίδας τε
 λαός ἔλεν, φυλάς τ' ἔκγονοι Ἀδριανοῦ,
 Αἰγείδας τε φερεστέφανος, Πανδιονίδαι τε,
 αἰμά τ' Ἐρεχθεϊδᾶν, κοῦροι ἔγερσιθόαι·
 ὃ ρυθμοῖσιν δὲ ἔποντο πολυπτύκτοις ἀγαθοκλεῖς
 . . . σοὶς αὐλοθόαν Ζώσιμον ὀσόμενοι.
 . . . ἄρχεν Ἀθανάοις, ἔντυνε δὲ μολπάν
 νος φαλμοῖς ἀμφικρότοισι Τρύφων
 νασσα χορηγία, ἀμφὶ δὲ νίκα
 10 ια τ' ἀγλαῖα τρίποδος.

τὸ ὕψος τοῦ λίθου 0,38, τὸ πλάτος 0,50. ἄνω δὲ ἡ
 τριγωνικὴ ἐπιφάνεια κατὰ τὸ μέσον ἔχει ὀπήν, ἣτις καὶ
 ἐν τῷ ξυλογραφήματι ἐδηλώθη. ἡ ὀπισθεν δὲ γωνία
 κομμένη ἐξ ἀρχῆς ἦν, ὥστε γίνονται αἱ πλευραὶ τοῦ τρι-
 γώνου ἄνισοι ἤτοι ἡ ἐμπροσθινὴ 0,50, ἡ δεξιὰ 0,38,
 ἡ ἀριστερὰ 0,41. τὰ ἀραιοτυπομένα δὲν ὑπάρχουσιν
 ἐν τῇ νέᾳ ἐκδόσει τοῦ λεξικοῦ Passow ὑπὸ Rost καὶ
 Palm. ὁ λίθος πεντελικῷ ὅμοιος.

ἀρ. 166

ἡ πόλις
 Τιβ. Κλ. Καλλιππιανὸν Ἰταλικὸν ὕπατον
 πρεσβευτὴν καὶ ἀντιστράτηγον τῶν
 Σεβαστῶν λογιστὴν καὶ ἐπανορθωτὴν
 τῶν ἐλευθέρων πόλεων τὸν εὐεργέτην.

τὸ ὕψος τοῦ βάθρου, φέροντος ἄνω καὶ ἴχνη συγχολ-
 λήσεως τοῦ ἀνδριάντος, 0,46, τὸ δὲ μῆκος ἄνω μὲν
 0,87, κάτω δὲ 0,82 τὸ δὲ βάθος 0,485. ὁ λίθος πεντε-
 λικός.

ἀρ. 167

ΟΔΗΜΟΣ
 ΒΑΣΙΛΕΥΜΑΡΙΟΒΑΡΤΑΝΗΝ
 ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΑΤΟΝΕΚΒΑΣΙ
 ΛΕΩΣΑΡΙΟΒΑΡΤΑΝΟΥΦΙ
 ΛΟΡΩΜΑΙΟΥΚΑΙΒΑΣΙΛΙΣ
 ΣΗΣΑΘΗΝΑΙΔΟΣΦΙΛΟΣΤΟΡ
 ΓΟΥΤΟΝΕΑΥΤΟΥΕΥΕΡΓΕ
 ΤΗΝΑΝΕΘΗΚΕΝ

5 δ δήμος
 βασιλέα Ἀριοβαρζάνην
 φιλοπάτορα, τὸν ἐκ βασι-
 λέως Ἀριοβαρζάνου φι-
 λωρωμαίου καὶ βασιλίσ-
 σης Ἀθηναΐδος φιλοστόρ-
 γου, τὸν ἑαυτοῦ εὐεργε-
 τήν, ἀνέθηκεν.

ἐπὶ στήλης πεντελικῆς στρογγύλης (πρὸλ. σελ. 129),
 ἐκκυλισθείσης τῶρα ἔξω τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου πρὸς
 μεσημβρίαν. τὸ ὕψος αὐτῆς 1,64, ἡ διάμετρος δὲ κάτω
 μὲν 0,745 καὶ γράμμα ἐπ' αὐτῆς Γ, ἄνω δὲ 0,715
 καὶ γράμμα ἐπ' αὐτῆς Β. τὰ δὲ γράμματα ταῦτα εἰσι
 σημεῖα τῶν τεχνιτῶν πρὸς ὀδηγίαν εἰς τὴν ἀρμογὴν
 τῶν συνθέτων λίθων, ὅποια εὐρέθησαν καὶ ἐπὶ τῶν φα-
 νωμάτων τοῦ Θεσείου, καὶ ἐν τῷ Ἐρεχθεῖω καὶ ἀλλα-
 χοῦ· εὐρέθησαν δὲ πλησίον τοῦ τμήματος τοῦ εἰρημέ-
 νου κίονος καὶ δύο ἄλλα ὅμοια τμήματα λίθου πεντε-
 λικοῦ, μέλη τῆς αὐτῆς στήλης πιθανῶς. τοῦ ἐτέρου
 τούτων ἡ μία διάμετρος 0,69 καὶ γράμμα ἐπ' αὐτῆς Δ.

ἀριθ. 168

(ὄρα πίνακα ΚΓ')

.. γρ]αμματ ?
 οἶδε]διεδίκασαν ?
 κατὰ τὸ τοῦ δήμου [ψήφισμα.
 Ἐπικράτης δημο ?
 5 Πυθόδωρος Πυθ[ο ?
 Θεοδώρου Σωσίστρατος Κηρυ[κίωνος.
 Πολυκράτους Κηρυκίων Σωσιστ[ράτου
 Δημητρίου Φιλοκράτης Φιλο[. ?
 Σμικρωνίδης Με[. ?
 10 Ἀρίστανδρος Λυ[. ?
 Ονήτωρ Ὀνασάν[του ?
 Ἀρισ[τ]οφῶν Ναυκ[. ?
 Φειδεκράτης Ἀ[. ?
 Κτήσων Φρόνου Ε[. ?
 15 Φοῖκος Φιλίνου ?
 Μνησίστρατος Φ[. ?
 Καλλίμαχος Με[. ?
 Φιλόστρατος [. ?
 Λύκων Γλαυκέ[του ?
 20 Ἰρᾶος Ξενοκ[ράτου ?
 Ἀδαιστος Πο[. ?

Θεοὶ
 Σάτυρος Νι[. ?

25 Κη[. ?
 Θεοκλ[. ?
 Κηφισιεύ[ς ?
 Εὐχαρίδης ?
 ἐκ Κηδῶν
 30 Πολύκλ[. ?
 Λαμπρεῖ[ς.
 Ἀριστοκρ[. ?
 Λαμπρεῖ[ς.
 Φρόνιχο[ς ?
 Εὐωνυμ[εύς.
 35 Εὐκόλος ?
 Ἀνα[γυράσιος.
 Ἀρχ[. ?

εὐρέθη τὸν μῆνα Ἰούνιον ἐν τῷ διονυσιακῷ θεάτρῳ
 καὶ τῶρα κεῖται ἐν τῷ περιθόλῳ τῶν ἀπομάχων τῆς ἀ-
 κροπόλεως κατὰ τὴν ἀνατολικὴν γωνίαν ἐπὶ τοῦ τειχοῦ.
 ὁ λίθος πεντελικός· τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,50, τὸ πλάτος 0,25
 ἄνω καὶ 0,17 κάτω· τὸ δὲ πάχος 0,14· τὸ δεξιὸν αὐ-
 τοῦ πλάγιον φαίνεται λίαν ἐπιμελῶς ἐξεσμένον, ὡς
 ἂν ἦν ὠρισμένον νὰ ἐναρμοσθῇ εἰς ἄλλον λίθον, οὗ
 συνέχεια φαίνονται μοι τὰ πρὸς δεξιὰν γράμματα ΕΘ-
 ΔΩΡΟ, ΟΛΥΚΡΑΤΟΣ κτλ., τὰ ὅποια δὲν κεῖνται ἐπὶ
 τοῦ αὐτοῦ στοίχου μὲ τὰ λοιπὰ τοῦ παρόντος λίθου.
 ἐν στ. 4 ἐν λέξει ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ ὁ χαραξάς τὰ χράμ-
 ματα τεχνίτης (περὶ τὸ 400 ἔτος π. Χ.) ἔγραψε Τ
 ἀντὶ τοῦ Α, καὶ ἔπειτα τὸ διώρθωσεν, ὡς καὶ ἐν τῷ ἡμε-
 τέρῳ πίνακι φαίνεται. ἐν στ. 12 ἐν λέξει ΑΡΙΣΤΟΦΩΝ
 δὲν φαίνεται ἔχνη τοῦ Τ ἐπὶ τοῦ λίθου. ἐκ τῶν τε-
 λευταίων γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς, τὰ ὅποια μικρό-
 τερα ἐν σχήματι κύκλου ἐγράφησαν, φαίνεται ὅτι ἦν
 ἱκανῶς μεγάλη. περίεργα ὀνόματα τὰ Φειδεκράτης
 καὶ Ἀδαιστος ἐν στ. 13 καὶ 21.

ἀρ. 169

(ὄρα πίν. ΚΔ, 1)

ἀρχων

Πολύκλειτος Ἀλεξάνδρου Φλυεὺς
 ἀνέθηκεν.

εὐρέθη ἐν τῷ θεάτρῳ τὸν μῆνα Ἰούνιον καὶ νῦν κεῖ-
 ται ἐν τῇ ἀκροπόλει, ὅπου καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐκ τοῦ θεά-
 τρου γέγραπται δὲ ἐπὶ λίθου πεντελικοῦ τετραγωνικοῦ,
 οὗ τὴν φέρουσαν τὰ γράμματα πλευρὰν βλέπεις ἐν τῷ
 πίνακι. ἔνε τεθλασμένος εἰς δύο καὶ ἄνω ἔχει βαθεῖαν
 κοιλότητα, ἐξ ἧς εἰκάζω, ὅτι βωμὸς ἦν τὸ ἀνάθημα, οὗ
 ἡ ἐσχάρα μόνον διεσώθη· ἄλλος δ' ἐὰν θέλῃ ἄς τὸ ἐκ-

λάβη και ως βάθρον ἀγάλματος. τὸ μῆκος τοῦ λίθου 0,71, τὸ ὕψος 0,20, τὸ βάθος 0,58, τὸ ὕψος τῶν γραμμάτων 0,018. ὁ δὲ ἀρχὸν νομίζω ὅτι ἔνε ἄλλος τοῦ πρὸ Ἰάσωνος γνωστοῦ, νεώτερος τοῖς χρόνοις ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων φαίνεται.

ἀρ. 170

(ἐν πίν. ΚΔ, 2)

δ δῆμο[ς ?

ἀγωνοθέτ ?

Λεωντίς ?

ἠϋλεῖ δ ?

ἀρ. 171

(ἐν πίν. ΚΔ', 3)

. ἐχορήγ[ει], Νικία[ς ?

ἀρ. 172

(ἐν πίν. ΚΔ', 4)

.

? Ἀν]δρων ἐνίκα ?

? ωρίδης Βο ?

ἀρ. 173

(ἐν πίν. ΚΔ', 5)

δ δῆ[μο]ς

φυ ?

σ ?

ἀρ. 174.

(ἐν πίν. ΚΔ', 6)

στρατηγῆ-
σαντα ἐπὶ
τῶν ὄπλων.

ἀρ. 175

(ἐν πίν. ΚΔ, 7)

στρατηγῆ-
σαντα ἐπὶ
τῶν ὄπλων.

τὰ ἀνωτέρω εἰς τμήματα ἐπιγραφῶν, εὐρεθέντα ἐν τῇ θεάτρῳ και παρακατατεθέντα ἐν τῇ περιβάλλῳ τῶν ἀπομάχων τῆς ἀκροπόλεως, ἀνήκουσιν, ὡς φαίνεται, εἰς ἐν και τὸ αὐτὸ μνημεῖον, τοῦλάχιστον τὰ ὑπ' ἀρ. 2 και 3 ἐν τῇ πίνακι βεβαίως εἰσι τοῦ αὐτοῦ ὄλιθ μέρη. ὑπὸ τὸ 3 δὲ ἴσως ἔνε ἡ θέσις τοῦ ὑπ' ἀρ. 4 τεμαχίου. εἰς ταῦτα δὲ ἀνήκουσι και ἄλλα τινὰ τεμάχια εὐρεθέντα τῇ 22 Ἰουνίου, ὧν ἐν, φέρον δύο γράμματα ὑπὸ τὸ γεισωμά του,

τὰ ΣΕ, ἀνήκει πιθανῶς μεταξὺ τῶν ὑπ' ἀρ. 2 και 3 τεμαχίων τοῦ πίνακος. ἕτερον δὲ ἀποτεσματιζόμενον πρὸς τὸ τέλος και φέρον τὰ ἐξῆς γράμματα

ΣΗΡΧΕ
ΙΘΑΛΙΔΗΣ
ΒΟΙΩΤΙΟΣ
ΔΙΔΑΣΚΕ

συμπληρῶναι τὴν ἀνω πρώτην σειρὰν τῆς ἐπιγραφῆς ἀσφαλῶς οὕτω

ΟΔΗΜΟΣΕχοΡΗγει ΝΙΚΙΑΣΗΡΧΕ

ἤθελα δὲ και τῶν λοιπῶν νὰ δοκιμάσω τὴν συμπλήρωσιν. ἀλλ' ἀναθάλλω τὸ ἔργον, ἐλπίζων ὅτι θὰ εὐρεθῶσι και ἄλλα τεμάχια. ἄλλα δύο τοιαῦτα τεμάχια ἐσχάτως εὐρεθέντα φέρουσιν ἐντὸς στεφάνων τὰς ἐξῆς ἐπιγραφάς:

ΑΝΘΙΠΙΑ ΟΔΗΜΟΣ
1) ΠΑΝΑΘΗΝΑ 2) ΑΓΟΝΟΘΕΤΗ
ΤΑΜΕΓΑΛΑ ΣΑΝΤΑ.

και ἴσως ἀνήκουσιν εἰς τὸ αὐτὸ μνημεῖον. τὸ ἐξῆς ὁμοῦ ἄλλου χορηγικοῦ μνημεῖου λείψανον φαίνεται

ἀρ. 176

Λεωντί[δος] . .
Νικίας Νικ[ί]α ?
Φρεάρρι[ος] . .

τὸ ὕψος τοῦ λίθου 0,15 τὸ πλάτος 0,18 τὸ βάθος 0,15. ὁ Νικίας οὗτος δὲν ἔνε δὲ περίφημος.

ἀρ. 177

(ἐν πίνακι ΚΔ, 8)

Σθέννης Η[ρ] ?

Διομειεὺς

ἀνέθηκεν.

ὁ λίθος λευκὸς μαρμαρίνος. τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,58, τὸ πλάτος κάτω 0,38, ἀνω 0,36, τὸ βάθος 0,50. κεῖται τῶρα ἐν τῇ περιβάλλῳ τῶν ἀπομάχων τῆς ἀκροπόλεως.

ἀρ. 178

(ἐν πίν. ΚΔ, 9)

? κινος Παλληνεὺς

Ἐρ]μῆ Ἐναγωνίω.

ὁ λίθος Ὑμητιοῦ. τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,31, τὸ πλάτος, 0,50, τὸ βάθος 0,20. κεῖται αὐτόθι.

ἀρ. 179

(ἐν πίνακι ΚΔ, 10)

Γ]ερμανικός ?

κα]τεστη[σ] ?

ὁ λίθος πεντελικός. τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,18, τὸ πλάτος 0,22, τὸ βάθος 0,24. κεῖται αὐτόθι.

ἀρ. 180

(ὄρα πίνακα ΚΕ').

εὐρέθη τὸν Ἰούνιον τῷ 1862 ἐν τῷ θεάτρῳ τῷ Διονύσει, εἰς οὗ τὸ τέμενος καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐστήθη, ὡς αὐτὴ ἡ ἐπιγραφὴ μαρτυρεῖ ἐν στ. 19 καὶ 55. ἡ στήλη ἐποιήθη ἐκ μαρμάρου ὑμηττείου, εὐρέθη δὲ, εἰς δύο ἴσα τμήματα τεθλασμένη περὶ τὸ μέσον, σχεδὸν ἕλη, μικροῦ μέρους ἐξαιρουμένου πρὸς τὰ κάτω, ὡς ἐν τῷ πίνακι φαίνεται. τὸ ὕψος αὐτῆς 1,28 τὸ δὲ πλάτος ἄνω μὲν 0,47 κάτω δὲ 0,50· τὸ πάχος 0,12. ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ τῆς ὑγρασίας ἔπαθεν ὁ λίθος καὶ εὐκόλως νῦν ἀποτριβεται εἰς λεπτὴν ἄμμον. μάλιστα κατὰ τὸ ἄνω ἤμισυ, ὅπου καὶ τὰ γράμματα δι' αὐτὸ λίαν ἀμυδρὰ φαίνονται ὁ πίναξ ἐγένετο διὰ χειρὸς τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώσταις τῆς παρούσης ἐφημερίδος φίλου Ι. Γ. Παπαδάκη, οὗ τὸ ἀντίγραφον πολλάκις παρεβλήθη μὲ τὸ ἀρχέγραφον καὶ ἐγένετο ἀκριβέστατον. περὶ τοῦ πρώτου γράμματος ἐν στίχῳ πρώτῳ, τοῦ Θ, δὲν ἐπέισθη ὁ κύριος Παπαδάκης ὅτι φαίνεται τὸ προσέθηκα ὅμως ἐγὼ ἐνιδὼν αὐτοῦ τὰ ἴχνη ὑπεράνω τοῦ Ρ τοῦ Θ στίχου, συμμαρτυρήσαντός μοι καὶ τοῦ τεχνίτου Γεωργίου Κολμάννου, ὃς κατέβαλε τὴν πρέπουσαν ἐπιμέλειαν εἰς ἐγγράξιν τῆς ἐπιγραφῆς. οὕτω δὲ ἀπετελέσθη τὸ πανομοίωμα τῆς ἐπιγραφῆς θαυμάσιον καὶ ἄνευ σφάλματος παρ' ἡμῶν ὅσα δὲ φαίνονται ἐπ' αὐτοῦ εἶναι τοῦ παλαιοῦ χαρακτοῦ πλημμελήματα. ταῦτα δὲ εἶναι τὰ ἐξῆς ἐν στίχῳ 10 ἐν λέξει ΟΙΣΟΥΣΑΜ ἔγραψε Μ ἀντὶ τοῦ Ν· ἐν στ. 15 ἐν λέξει ΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙ, ἀντὶ τοῦ πρώτου Σ εἶχε γράψῃ Ο καὶ ἔπειτα τὸ διώρθωσεν εἰς Σ, ἀφήσας ὅμως καὶ τὰ ἴχνη τοῦ Ο· ἐν στίχῳ 20 μετὰ τὸ 43 γράμμα, τὸ Ν, καὶ πρὸ τοῦ μετ' αὐτὸ φαινομένου Λ ὑπάρχει τόπος δι' ἓν γράμμα μόνον, ἐνῶ λείπουν τρία εἰς συμπλήρωσιν τῆς λέξεως, δηλαδὴ τὰ ΑΝΑ, καὶ φαίνεται, ὅτι ὁ τεχνίτης διὰ τὸ τελικὸν Ν τῆς ἡγουμένης λέξεως ἐλησμόνησε τὰ δύο ἀρκτικά τῆς ἐπομένης καὶ ἀντὶ τὰ γράψῃ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝΑΝΑΛΩΜΑ, ἔγραψε ΓΕΝΟΜΕΝΟΝΑΛΩΜΑ. ἐν στίχῳ 45 εἰς τὴν προτελευταίαν λέξιν τὸ Γ ἀντὶ τοῦ Κ δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ σφάλμα, ὡς τὸ ἐν στίχῳ 10 εἰρημένον Μ, ἀλλὰ συμπτωματικὸς μᾶλλον. τοιαῦτα δὲ ὀρθογραφικὰ ἰδιώματα παρατηροῦμεν καὶ ἄλλα· οἷον τὴν ἐνικὴν δοτικὴν τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων τῆς πρώτης κλίσεως εὐρίσκομεν ἐνταῦθα ὅτε μὲν εἰς ΗΙ καταλήγουσαν, ὅτε δὲ εἰς ΕΙ οὕτως ἐν στίχῳ 3 καὶ 30 ΗΙ, ἐν στίχῳ 4 καὶ 31 δις ΕΙ. ὡσαύτως ἐν στίχῳ 14 καὶ 38· ἐν στίχῳ 54 ἀναμῖξ τὸ μὲν οὐσιαστικὸν καταλήγει εἰς ΗΙ τὸ δὲ ἐπίθετον εἰς ΕΙ (ΣΤΗΛΗΙΔΙΘΙΝΕΙ). διὰ τοῦτο ἐν στίχῳ 19, ὅπου ἡ αὐτὴ φράσις εὐρίσκεται δὲν δυνάμεθα μετὰ βεβαιότητος νὰ εἴπωμεν ἂν ἡ λείπουσα κατάληξις τοῦ ἐπιθέτου ἦν ΕΙ ἢ ΗΙ· εἰ καὶ πιθανώτερον φαίνεται τὸ ΕΙ.

ὅσα γράμματα ἐν τῷ πίνακι φαίνονται περιεστειγμένα, δὲν διακρίνονται καλῶς ἐν τῇ στήλῃ, ἀλλὰ λίαν ἀμυδρῶς διὸ τινὰ αὐτῶν δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ἀσφαλῆ, οἷον καὶ τὸ ἐν στίχῳ 9 ΚΑΤΑΛΕΓΘΕΙΣΗΣ, ὅπου τοῦ μὲν 7 γράμματος, τοῦ Γ, φαίνονται ἴχνη, τοῦ δὲ ὀρθοῦ, τοῦ Θ, οὐδέν. διὸ δὲν ἐδηλώθη ἐν τῷ πίνακι. τοῦτ' αὐτὸ δὲ συνέβη καὶ εἰς τὰ λοιπὰ πανταχοῦ τῆς ἐπιγραφῆς. ἐν στίχῳ 10 τὸ ὄνομα τῆς καλῆς κανηφόρου καὶ μετὰ πολλὰς καὶ ἐπιμόνους ἐπισκέψεις δὲν ἐδυνήθη νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζῶν, φθονήσαντος τοῦ θεοῦ τῆς. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ διδασκάλου ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ (64) ἔμεινε τεθαμμένον ἐν τῇ στήλῃ.

τῶν λοιπῶν δὲ ἡ εὐρεσις δὲν ἦτο δύσκολος. δύο ὅμως μένουσαν ἔτι ἀμφίβολα τὸ ἀρκτικὸν γράμμα τοῦ Τ ἐν ἐμαχ ο ς ἐν στίχῳ 45, τὸ ὅποιον ἐπιθυμοῦσα νὰ ἦτο μᾶλλον Μ, ἀλλὰ τὰ σωζόμενα ἴχνη δὲν ἐσυγχώρησαν τοιαύτην ἀνάγνωσιν. καὶ ὡς Ξ δὲ καὶ ὡς Π καὶ Ζ ἢ Γ ἴχνη δυνατὸν νὰ τὰ ἐκλάβη τις, ἀλλὰ πιθανώτερον ἐφάνη μοι τὸ Τ. τὸ δεύτερον δύσκολον ὄνομα ἴνε ἐν στίχῳ 52, ὅπου κατὰ τὰ ἴχνη τῆς στήλης ἔγραψα ΜΙΚΚΕΟΥ. ἂς εἰκοτολογίῃ δὲ καὶ ἄλλος ὅπως θέλει, ἰδὼν τὴν στήλην, κειμένην νῦν ἐν τῷ ἐπὶ Ῥηγίλλῃ θεάτρῳ πλησίον τῆς ὑπ' ἀρ. 111.

ἔτι σημειώσεως ἀξία ἴνε καὶ ἡ διάστασις τῶν ὀνομάτων ἀπ' ἀλλήλων ἐν στίχῳ 41 καὶ ἐξῆς, ὡς ἐν τῷ πίνακι φαίνεται. πρὸς ἐπιγραφ. 1 καὶ σελ. 15. καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ τῆς ἐπιγραφῆς δὲν μέλλω νὰ ἐπιφέρω παρατηρήσεις διὰ τὸ πλῆθος τῆς ὑπαρχούσης ἕλης εἰς ἔκδοσιν, σημειῶν τελευταῖον ἐνταῦθα ὅτι ὁ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἀρχῶν Ζώπυρος ἤδη πρῶτον ἀναφάεται. περὶ τοῦ Πτολεμαίου (ς. 1 καὶ 29) πρὸς Φρόνιχ. σελ. 39 ἔκδ. Lobeck.

Θ Ε Ο[Ι]

ἐπὶ Ζ] ωπύρου ἄρχοντος, ἐπὶ τῆς Πτολεμαίδος δεκάτης [πρυ-
τανείας, ἢ Μεγάριστος Πύρρου Αἰζωνε[ύς] ἐγραμμ[ά]τευεν,

- Ἐλαφ]ηβολιῶνος δεκάτη ὑστέρα, τετάρτη τῆς πρυτανεί-
5 ας ἐκκλησία ἐν Διονύσου, τῶν προέδ[ρ]ων ἐπεψήφισεν Σώπα-
τρος Φιλ[ά]γρου Ὑδάδης καὶ συμπρόεδροι
ἔδοξεν τῷ δήμῳ.

- Ξένων] Ἀσκληπιάδου Φυλάσιος εἶπεν· ἐπειδὴ ὁ [ἄ]ρχων Ζώπυρος
ἀπο]φαίνει τὸν πατέρα τῆς καταλε[γ]θείσης] κανηφόρου Ζώπυρον
10 πέ]μψαι τὴν θυγατέρα τὴν ἑαυτοῦ Τ. . . . οἴσουσαν τὸ ἱερὸν
κανοῦν τῷ θεῷ κατὰ τὰ πάτρια, προσαγαγεῖν δὲ αὐτὸν καὶ θυ-
μα, ὡς ἡδύνατο κάλλιστον, ἐπιμελεῖσθαι δὲ καὶ τῶν λοιπῶν
τῶν καθήκοντων ἑαυτῷ εἰς τὴν πομπὴν καλῶς καὶ φιλοτι-
μως· ἀγαθῆ τύχη! δεδύχθαι τῷ δήμῳ ἐπαινεῖσαι τὸν πατέρα
15 τῆς κανηφόρου Ζώπυρον Δικαίου Μελιτέα [κ]αὶ στεφανῶσαι
αὐτὸν κιττοῦ στεφάνῳ εὐσεβείας ἕνεκ[α] τῆς πρὸς τοὺς
θεοὺς καὶ φιλοτιμίας τῆς εἰς τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. ἀναγρά-
ψαι δὲ τότε τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα τῶν] κατὰ πρυτανείαν
ἐν στήλῃ λιθίν[ῃ] [κα]ὶ στήσαι ἐν τῷ τεμένει τοῦ Διονύσου·
20 τὸ δὲ γενόμενον [ἀνά]λωμα μερίσαι τὸν ταμίαν τῶν στρατιωτι-
κῶν.

ὁ δῆμος
τὸν πατέρα
τῆς κανη-
φόρου
Ζώπυρον
Δικαίου
Μελιτέα.

25

- ἐπὶ Ζωπύρου ἄρχοντος ἐπὶ τῆς Πτολεμαίδος δεκάτης πρυτανεί-
30 ας, ἢ Μεγάριστος Πύρρου Αἰζωνεὺς ἐγραμμάτευεν, Ἐλαφηβολιῶ-
νος δεκάτη ὑστέρα, τετάρτη τῆς πρυτανείας, ἐκκλησία ἐν Διο-
νύσου· τῶν προέδ[ρ]ων ἐπεψ[ή]φισεν Σώπατρος Φιλ[ά]γρου Ὑδάδης κα[ὶ]
συμπρόεδροι.
ἔδοξεν τῷ δήμῳ.
Ξένων Ἀσκληπιάδου Φυλάσιος εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ χειροτονηθέντες
35 ἐπιμελεῖται τῆς πομπῆς ἐπὶ Ζωπύρου ἄρχοντος τὰς τε θυσίας ἔθυ-
σαν τοῖς θεοῖς, οἷς πάτριον ἦν, ἔπεμψαν δὲ καὶ τὴν πομπὴν μετὰ
τοῦ ἄρχοντος ὡς ἡδύνατο φιλοτιμότατα, ἐπεμελήθησαν δὲ καὶ
τῶν ἄλλων, ὧν καθῆκεν αὐτοῖς· ἀγαθῆ τύχη! δεδύχθαι τῷ δήμῳ
ἐπαινεῖσαι τοὺς ἐπιμελητὰς τῆς πομπῆς καὶ στεφανῶσαι ἕκαστον
40 ἀ]ρτῶν χρυσῷ στεφάνῳ εὐσεβε[ί]ας ἕνεκα τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ
φι]λοτιμίας τῆς εἰς τὴν βουλήν καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων·
Μ]ύρρινον Θεοπόμπου Γαργήτιον, Ἀγαθοκλῆν Λυσιάδου Βερενικί-
δην, Ἀριστόμαχον Σθενέλου Μελιτέα, Ἀλκίμαχον Θεοδότου Τριχορ[ύ]-
σιον, Ἀριστείδην Πρ[ο]ξένου Λαμπτρέα, Εὐξένον Ἀρχίππου Εἰρεσίδην,
45 Ἡράκωντα Εὐδίου Φυλάσιον, [Γ]ενέμαχον Ἀνθεστηρίου ἐγ Μυρρινο[ύτ]-

της, Γόργιν Ξανθίππου Φιλαΐδην, [Α]ριστείδην Ζωίλου Κηφισία,
 Νουμήνιον Μενάνδρου Ἀλαιά, Ἀλέξανδρον Ἀντιγόνου Ὀτρυνέα,
 Τιμοκράτην Τιμοκράτου Θορίκιον, Θάρσυτον Σωσάδου Φιλαΐδην,
 Μένανδρον Ξένωνος Ὀῆθεν, Βάχχιον Βαχχίου Θριάσιον, Δάρνιν Φανοί-
 50 κου Αφιδναῖον, Θεόδωρον Δημητρίου Κυδαθηναίέα, Ἀθηνά[δ]ην Κρατέ-
 μου Ῥαμνούσιον, Μενέδαμον Ἀνδροσθένου Φιλαΐδην, Διονύσιον Ξεν[ω-
 νος Ἀμαξαντέα, Φιλόπολιν [Μ]ικέου Ποτάμιον, Ἴωνα Ἀριστοβούλου Ἀμφ-
 ι]τροπῆθεν, Νέαρχον Χαίρωνος Θριάσιον. ἀναγράψαι δὲ τότε [τ]ὸ ψήφι[σ]-
 μα τὸν γραμματέα τὸν κατὰ πρυτανείαν ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσ[αι]
 55 ἐν τῷ τεμένει τοῦ Διονύσου· τὸ δὲ γενόμενον ἀνάλωμα εἰς ταῦτα μ[ε]ρι-
 σαι τὸν ταμίαν τῶν στρατιωτικῶν.

60

ἡ βουλὴ
 ὁ δῆμος
 τοὺς παῖδας
 τοὺς ἐλευθέ-
 ρους καὶ τὸν
 διδάσκαλον
 αὐτῶ[ν] . . . ο
 σ

ὁ δῆ[μος]
 τοὺς [ἐπιμε-
 λητ[ὰς τῆς
 πε[μπῆς].

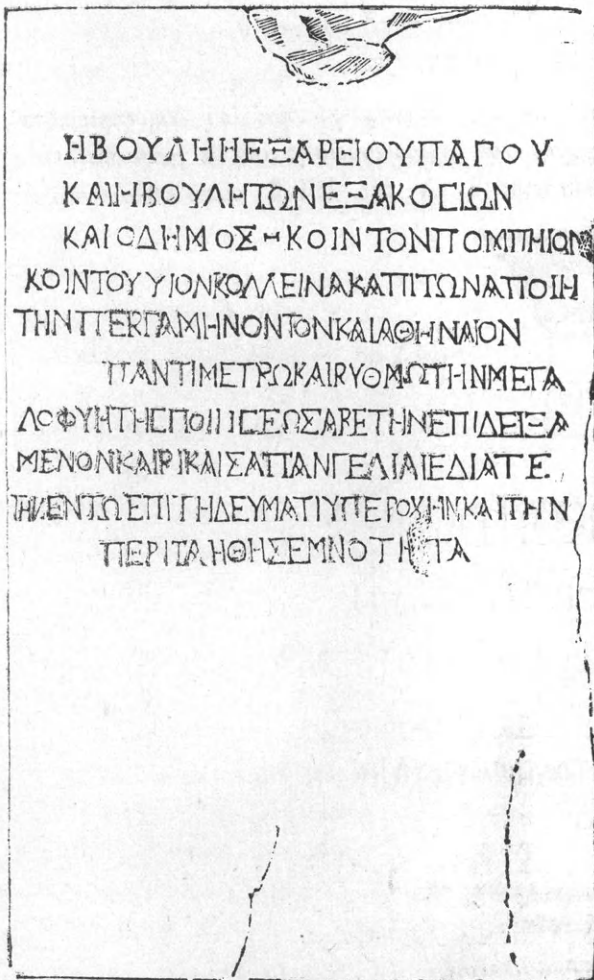
ἀρ. 181

ψηφισαμένης τῆς πό-
λεως καὶ τοῦ δήμου
Κλ. Ἡρόδης ἀνέθηκεν
φιλίας ἔνεκεν Φλ. Δωρό-
θεον στρατηγήσαντα
καὶ ἀγωνοθετήσαν-
τα τῶν μεγάλων Ἐλευσι-
νίων.

εὑρέθη αὐτόθι πρὸ τῆς δεξιᾶς παρόδου ἥς πλησίον καὶ
τῶρα κεῖται. ὁ λίθος πενταελικός, τὸ ὄλον ὕψος αὐτοῦ 1,
03, τὸ πλάτος κατὰ τὸ μέσον μέρος 0,60, ἴσον μὲ τὸ
πάχος αὐτόθι. τὰ λοιπὰ δηλοῖ τὸ ἀκριβὲς ἀπείκασμα.
ἄνω φαίνονται σημεῖα τῆς στάσεως ἀδριάντος.

ἀρ. 182

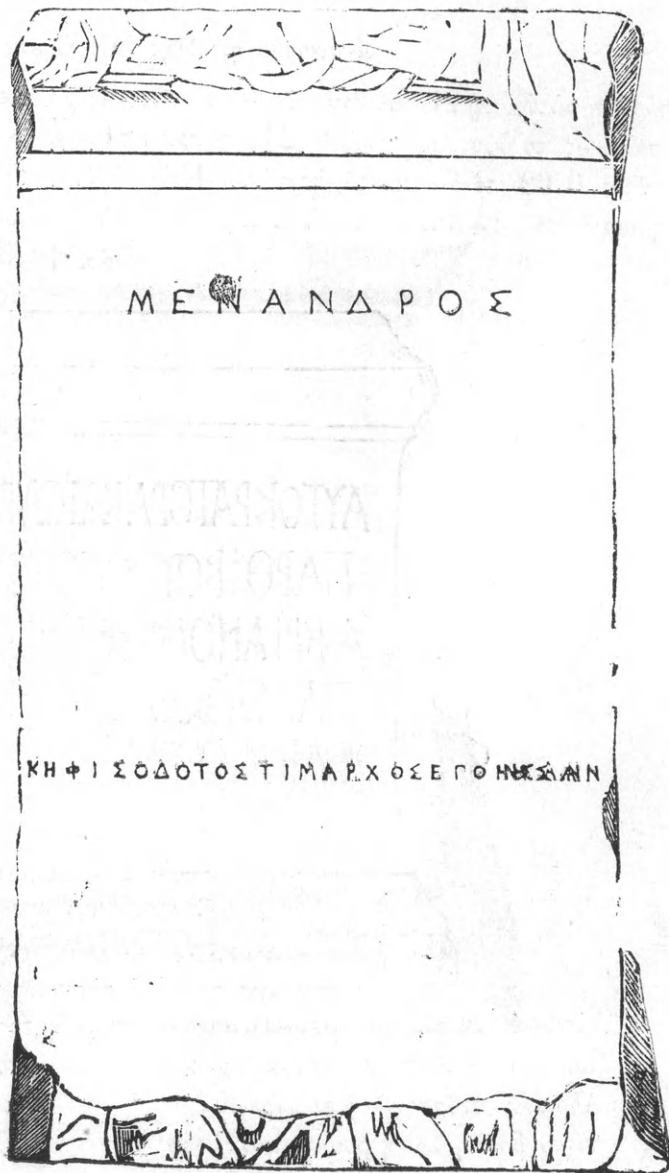

ἡ βουλή ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου
καὶ ἡ βουλή τῶν ἑξακοσίων
καὶ ὁ δῆμος, Κόιντον Πομπήιον
Κοῖντου υἱὸν Κολλείνα Καπίωνα ποιη-
5 τὴν Περγαμηγόν τὸν καὶ Ἀθήναιον,

παντὶ μέτρῳ καὶ ῥυθμῷ τὴν μεγα-
λοφυῆ τῆς ποιήσεως ἀρετὴν ἐπιδειξά-
μενον καιρικαῖς ἀπαγγελίαις διὰ τε
τὴν ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι ὑπεροχὴν καὶ τὴν
10 περὶ τὰ ἥθη σεμνότητα.

ἐπὶ βάθρου ὀμηττείου, εὐρεθέντος ἐν τῷ θεάτρῳ τὸν
παρελθόντα Ἰούνιον ἔμπροσθεν τῆς δεξιᾶς παρόδου, ὑπὸ
τὴν σκηνὴν τοῦ Φαίδρου. τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,81, τὸ πλά-
τος 0,50 τὸ βάθος 0,50. σημειῶσαι τὴν στίξιν ἐν στ.
3, τὴν ἀφαιρετικὴν ἐν στίχῳ 4 (ὄρα σελ. 46), τὸ πα-
ρόραμα τοῦ ἀρχαίου λιθοξόου ἐν στ. 8ῳ (Ε ἀντὶ Σ) καὶ
εἶτι ἄλλο σοὶ λέγει τὸ ἀκριβὲς ἀπείκασμα τῆς ἐπιγραφῆς.
ὁ λίθος κεῖται νῦν ἐν τῷ θεάτρῳ κατὰ τὸ δεξιὸν παρα-
σκήνιον.

ἀρ. 183

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ
ΚΗΦΙΣΟΔΟΤΟΣ ΤΙΜΑΡΧΟΣ ΕΡΩΝΗΣΙΑΝ

Μένανδρος.

Κηφισόδοτος Τίμαρχος ἐποίησαν.

παρ' ἐλπίδα ἐπρόφθασε σήμερον κατὰ τὴν στιγμήν τῆς διορθώσεως τοῦ φύλλου καὶ ἡ παρούσα ξυλογραφία τοῦ ἐν σελ. 158 μνημονευθέντος βάρου, περὶ οὗ λέγω τῶρα τὰ ἐξῆς μόνον.

τὰ συγκεχυμένα γράμματα ἐν τέλει τοῦ δευτέρου στίχου, οὕτως εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ λίθου, ὅς κεῖται τῶρα,

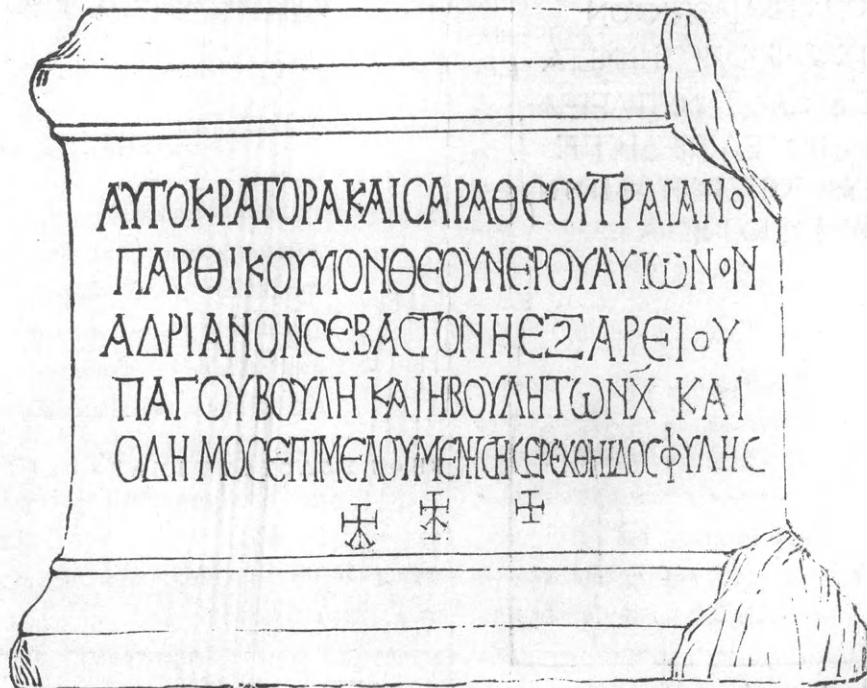
ἀρ. 184

Καικοσθένης Δίης Ἀπολλωνίδ[ου Φυλά]τιοι ἐποίησαν

εὐρέθη αὐτότε τῇ 27 Ἰουνίου, ὅπου καὶ μένει ἀκόμα ρεθείσης ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ προσωρινῶς· τὸ ὕψος τοῦ λίθου 0,24, τὸ πλάτος 0,80, Κατηφόρη, καὶ δημοσιευθείσης μικροῖς γράμμασιν ὑπὸ τὸ βάθος 0,62. τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου Καικοσθένου τοῦ Φιλίστορος ἐν Α', σελ. 196,3 οὕτω «Καικοσθένης ἦν γνωστόν τοῖς ἐν Ἀθήναις καὶ ἐξ ἄλλης ἐπιγραφῆς εὐ- ἐποίησε».

ἀρ. 184

Αὐτοκράτορα καίσαρα θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱόν, θεοῦ Νερούα υἱώνον, Ἀδριανόν σεβαστόν, ἔξ Ἀρείου πάγου βουλή καὶ ἡ βουλή των χ' καὶ ὁ δῆμος, ἐπιμελουμένης τῆς Ἐρεχλιδος φυλῆς.

τὸ βάθρον ἐκ πεντελικῆς πέτρας· τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,64, τὸ πλάτος 0,70 τὸ σωζόμενον βάθος 0,48. εὐρέθη πλησίον τῆς ἀριστερᾶς κάτω παρόδου (πρὸς σελ. 158) καὶ τῶρα ἐστῆθη κατὰ τὸ πρῶτον ἐδώλιον πλησίον τῆς αὐτῆς παρόδου, ὅπισθεν τοῦ ὑπ' ἀρ. 138 θρόνου. ὁ

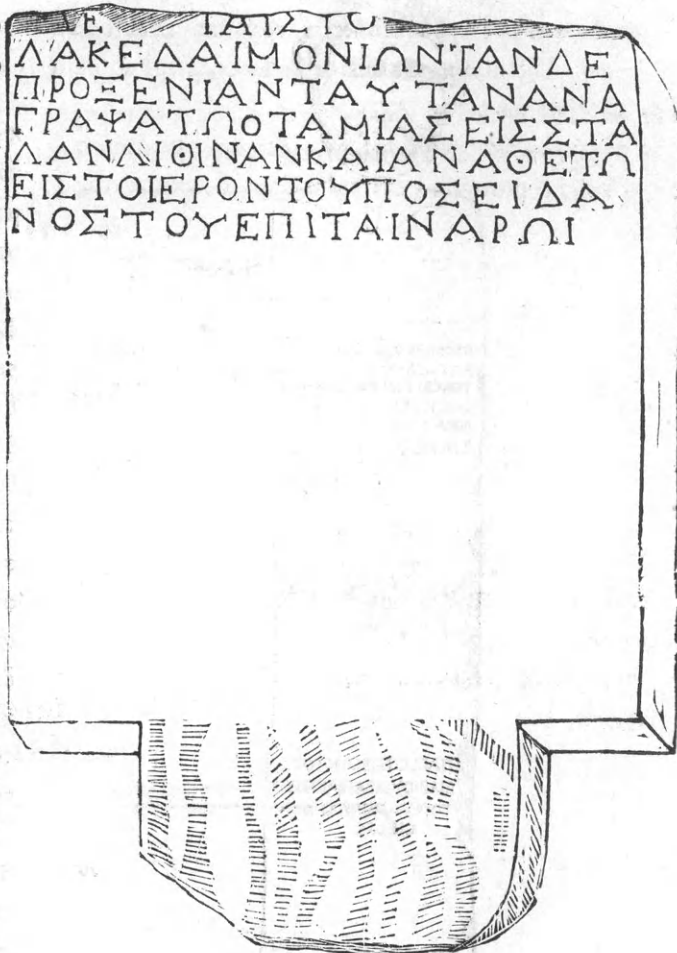
λίθος ἐχρησίμευσέ πως τοῖς Χριστιανοῖς ὡς φαίνεται, καὶ καθηγήσθη διὰ τῶν κάτω τῆς ἐπιγραφῆς ἐγγεγραμμένων τριῶν σταυρῶν. πρβλ. σελ. 149. πιθανὴ μοι ἐφάνη ἡ ἐξῆς γνώμη τοῦ κυρίου Ι. Γ. Παπαδάκη· ὅτι ἐν τῷ μέσῳ ἐκάστου πρώτου ἐδωλίῳ τῶν δεκατριῶν κερκίδων ἦν ἐν τοιοῦτον βᾶθρον καὶ δὴ κατὰ τὴν ἐν σελ. 112, Α κειμένην τάξιν τῶν φυλῶν, ἀρχῆς ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς παρόδου γενομένης. τὰ γοῦν μέχρι τοῦδε εὐρεθέντα τρία στερέζουσι τὴν γνώμην αὐτοῦ· διότι ἐν τῷ ἐδωλίῳ τῆς σ' κερκίδος εὐρέθη τὸ βᾶθρον τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (ἀρ. 125 σελ. 155), ἐν δὲ τῷ α' τῆς ἡ κερκίδος τὸ τῆς Οἰνηίδος φυλῆς, ὁγδόην τάξιν ἐχούσης ἐν τῷ εἰρημένῳ καταλόγῳ. μέσῃ δὲ χώραν ἔλαχεν ἡ Ἀδριανὸς κατὰ τὴν ἀρίστην θέσιν τοῦ θεάτρου, τὴν μέσῃν, ἥτοι τὴν ζ' κερκίδα, ὅπισθεν τοῦ θρόνου τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου, ὅπου κεῖται ἡ δίγλωστος ἐπιγραφή.

τῶν ἔργων τῆς γλυπτικῆς

δημοσιεύομεν σήμερον τοὺς ἀποτελεσθέντας δύο πίνακας ὑπὲρ ἀρ. ΚΣΤ' καὶ ΚΖ', ἐν οἷς ὑπεσημειώθη ὑφ' ἑκάστον ἡ σελ. τῆς παρῆσης ἐφημερίδος, ἡ περιέχουσα τὴν περιγραφὴν ἐκάστου τῶν ἐν αὐτοῖς. ἐνταῦθα δὲ σημειῶν καὶ ταῦτο πρὸς γνώσιν τῶν αἰσθανομένων τὸ καλὸν καὶ μὴ, ὅτι τὰς εἰκόνας ταύτας ἐξεδώκαμεν μόνον ἵνα λάθωσιν οἱ ἀναγνώσται ἰδέαν τινα τῶν εὐρεθέντων πραγμάτων· ἐντελεῖ δὲ ὁμοιότητα καὶ ἀκρίβειαν ὁμολογοῦμεν ὅτι δὲν ἔχουσι. ὁ ζωγράφος, ὅς αὐτὸς ἠθέλησε καὶ γὰρ χάραξαι τὰς εἰκόνας, ὡς ἐγνώριζε καὶ ἠδύνατο, οὐδὲν ἔχνος τῆς ἀπαλότητος τοῦ ἐν πίν. ΚΣΤ. ἀρ. 1 σώματος ἔδωκε δι' ἡρέμα καὶ ἀνεπαισθήτως καμπτομένης γραμμῆς, ἠδὲ τῆς τρυφερότητος τῶν μηρῶν καὶ τῆ στήθους· ὅπως δ' ἀτυχῆς ἀπέσθη καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀγάλματος τούτου, οὐδεμίαν ὁμοιότητα ἔχουσα οὔτε μὲ τὸ πρωτότυπον, οὔτε μὲ τὴν ἐν πίν. ΙΗ', 2 δημοσιευθεῖσαν, ἡ ὅποια εἶχε καὶ τινα ὁμοιότητα μὲ τὸ πρωτότυπον. ὅπως δὲ ἀπέτυχε καὶ ἡ ἐπ' ἀρ. 2 κεφαλὴ, γερροντικώτερα ποιηθεῖσα ἐνταῦθα καὶ ἐστερημένη τῆς παρθενικῆς χάριτος τοῦ πρωτοτύπου· μᾶλλον δ' ἐπέτυχεν ἡ ἐν πίν. ΚΖ' εἰκὼν καθόλου ἐξεταζομένη. ἡ δὲ περίεργος πλοκὴ τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν, δι' ἣν καὶ ἐν πίν. ΚΣΤ', 3 μεγαλητέρα ἐζωγραφήθη ἡ κεφαλὴ, δὲν ἐδηλώθη προσηκόντως. πρὸς ἀριστερὰν τῆς γυναίκος ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ ἄθρακος τοῦ λίθου ὁπῆ στρογγύλη δι' ὅλου τοῦ πάχους αὐτοῦ διήκουσα.

Β' ΑΛΛΑ ΑΛΛΟΘΕΝ.

ἀρ. 185

... ε . . . ιαιστο

Λακεδαιμονίων· τὰν δὲ προξενίαν ταύταν ἀναγράφατω ὁ ταμίης εἰς στάλαν λιθίναν καὶ ἀναθέτω εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ ἐπὶ Ταινάρῳ.

γέγραπται ἐπὶ μαρμάρου ἐρυθροῦ Λακωνικοῦ, οὗ τὸ μὲν ὄλον ὕψος 0,33 τὸ δὲ πλάτος 0,22 καὶ τὸ πάχος 0,04. ἐκομίσθη ὑπὸ Μανιάτου τινός εἰς Πειραιᾶ, ὅπου ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ φίλου τῶν ἀρχαιοτήτων καθηγητοῦ κυρίου Ἀφεντούλη, ὅς προθύμως παρέσχεν ἡμῖν αὐτὴν εἰς ἀντιγραφὴν. κατὰ τὸ λέγειν τοῦ πωλησαντος εὐρέθη ἐν Λακωνίᾳ τὴν ἀρχικὴν του δὲ θέσιν ὁρίζει καλλίτερα αὐτὴ ἡ ἐπιγραφή ἐν στίχῳ 7. τὸ ἀπείκασμα διὰ χειρὸς Ι. Γ. Παπαδάκη.

ἀρ. 186

οἱ ἐπὶ Π· Αἰλίου Φιλέου Με-
λιτέως ἄρχοντος ἔφηβοι
τὸν ἑαυτῶν κοσμητὴν
Σωσίστρατον Μαραθῶ-
νιον εὐνοίας ἔνεκεν
τῆς εἰς αὐτοὺς ἀνέστησαν.

παιδοτριβοῦντος

διὰ βίου Ἀθασκάντου

10 τοῦ Εὐμόλπου Κηφει-
σιέως

ἐπὶ στήλης ἔρμου πεντελικοῦ, οὗ ξυλογραφημένη εἰ-
κὼν παράκειται. εὑρέθη τῇ 17 Φεβρουαρίου 1861 ἐν
ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ ἀγίου Δημητρίου τοῦ Κατηφόρη
μετὰ πολλῶν καὶ ἄλλων, καὶ νῦν ἐστήθη κατὰ τὴν βο-
ρείαν στοὰν τῆς ἀνατολικῆς αὐλῆς τοῦ πανεπιστημίου
μετὰ καὶ ἄλλων, ὧν αἱ κεφαλαί, εὑρεθεῖσαι μεταξὺ τῶν
ἐν τῷ μουσεῖῳ ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου συναχθεισῶν τεσσα-
ρων καὶ τριάκοντα, ἠρμόσθησαν, καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ ἐκδω-
θῶσιν ἀκολούθως καλλίτερα, ὡς ἐλπίζω. ὁ παρῶν ἐξε-
δόθη μόνον ὡς πρόδρομος, ἵνα φανῇ τὸ σχῆμα τῶν τοι-
ούτων ἔρμων. καὶ ὁ μὲν χαρακτήρ τῶν γραμμάτων ἐπέ-
τυχε, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ τοῦ προσώπου τοῦ κοσμητοῦ Σωσι-
στράτου. τὸ ὕψος ὅλον ἀπὸ τῆς κορυφῆς μέχρι τῆς βά-
σεως 1,95, τὸ πλάτος τῆς ἐμπροσθινῆς ἐπιφανείας
ἄνω μὲν 0,33, κάτω δὲ 0,31· τὸ δὲ πάχος, κατὰ τὴν
δεξιάν πλαγίαν πλευράν καταμετρηθὲν, ἄνω 0,26,
κάτω 0,25. τῆς δὲ βάσεως τοῦ ἔρμου τὸ ὕψος 0,30,
τὸ δὲ πλάτος 0,51 καὶ τὸ πάχος ἢ βάθος 0,47. ἡ στίξις
τοῦ Π· ἐν ς. 1, ἦν γνωστὴ. τὸ Τ ἐν στίχῳ 7 ἐγράφη
ἔπειτα ὑπὸ τινος ὡς ἀρχὴ ἐπιγραφῆς Τῷ Ἡρακλεῖ
δεῖνα. δρα ἄνωτ. ἐπιγρ. ἀρ. 107, ς. 108 καὶ σελ. 111
τελ. ὁ ἐπώνυμος ἄρχων ἐκ ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς τὸ
πρῶτον ἐγνώσθη.

τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ἔρμου τούτου, ἀκεφάλου ἔτι ὄντος,
μικροῖς γράμμασιν ἐξέδωκεν ὁ Φιλίστωρ ἐν Α' σελ. 516.

Παραρτήματα τυπογραφικά.

σελ. 107	στ. 2	ἀντὶ ΑΡΧΙΔΑΜΟΥ	γράφον	ΑΛΚΙΔΑΜΟΥ.
» 111	» 27	»	γίνηται	» γίνηται
» 113	» 1	»	ἀρ. 108	» ἀρ. 110
» 115	» 14	»	ἀρ. 109	» ἀρ. 111
» 117	» 29	»	τοῖς περιτυγχ.	» τοῖς ἀεὶ περιτυγχ.
» 131	» 5	»	κατασταλ-	» καταστα-
»	» 17	»	ἀπήληξε	» ἀπέληξε
»	» 29	»	κατωτέρω	» κατωτέρω
» 133	» 33	»	3,3	» 3,23
» 145	» 28	»	Σεκούν-	» Σεκούν-

Παρατήρησις.

Ἡ ὄψ' ἀρ. 113 δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ ς' τεύχει ἐπιγραφῆ
ἐνε, ὡς φαίνεται, ἢ ἐν ἀρ. 65 ἐν πίνακι ΙΓ', 8 τοῦ Γ' τεύχους
ἐκδομένη.

ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ἰουλίου 1862.

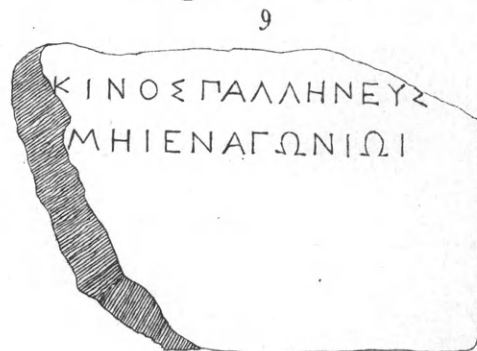
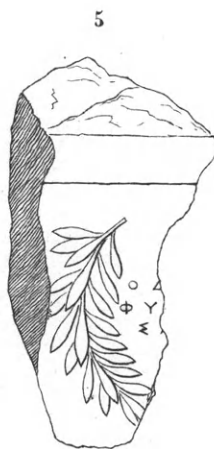
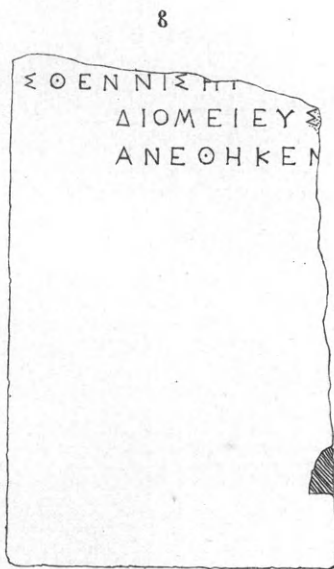
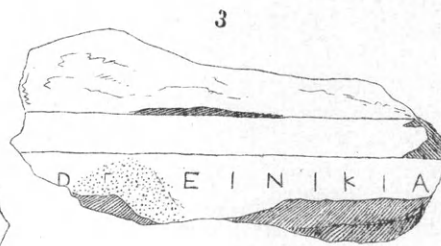
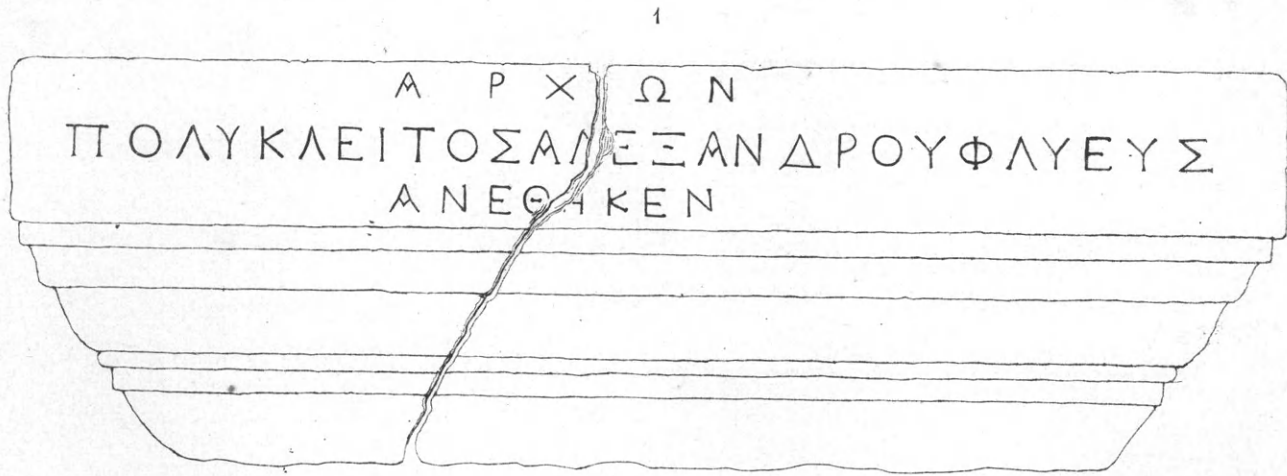
ΑΘ. Σ. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ.

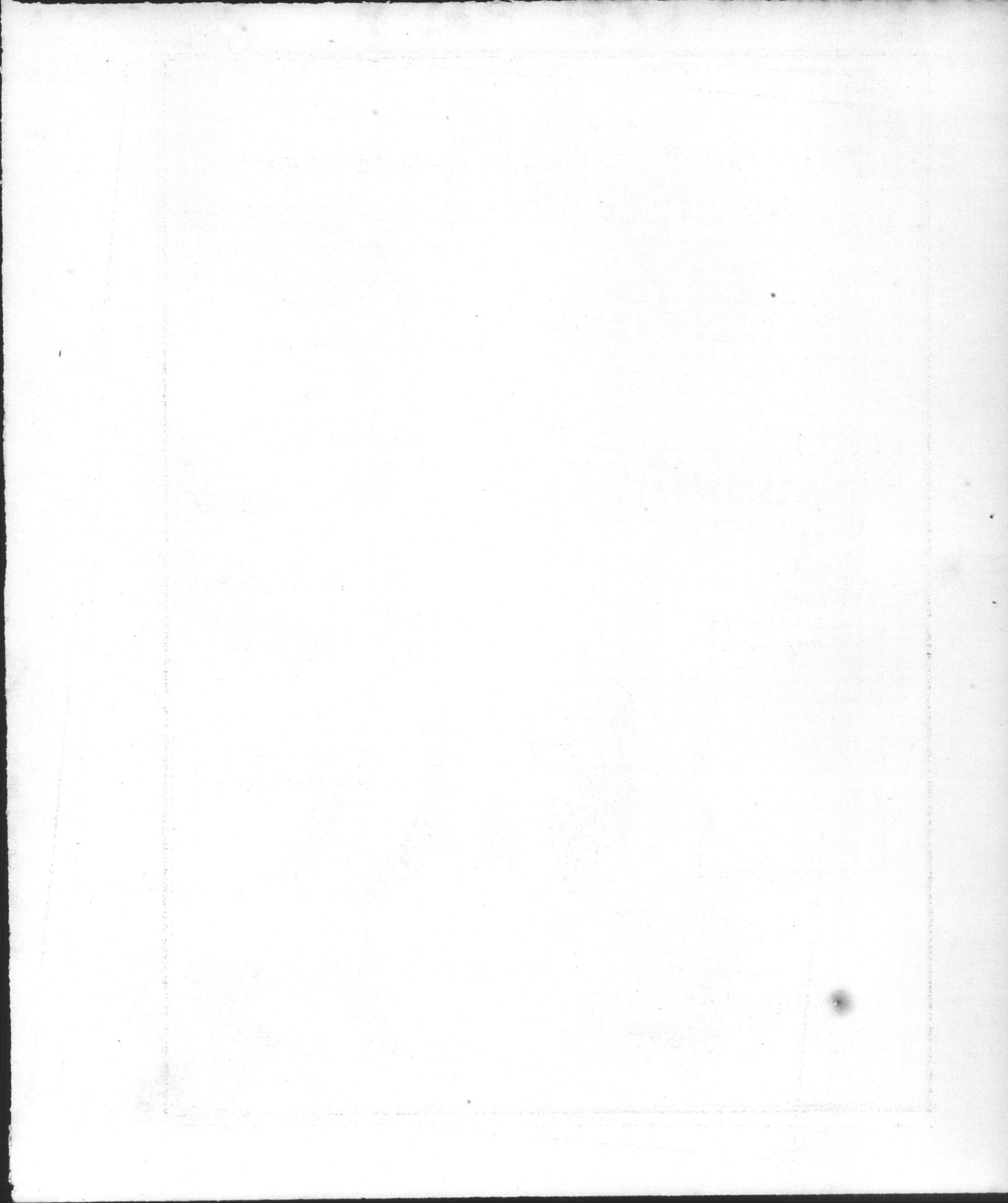
1

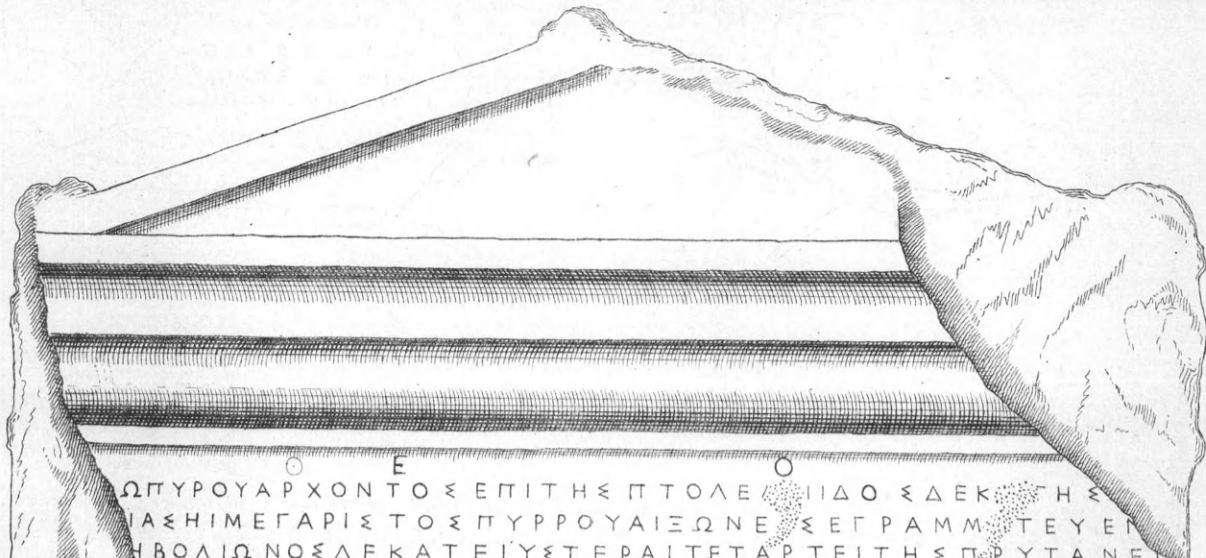
P^o AELIO P^o F^o SERGI HADRIANO
 COS VII VIRO E TULONUM SODALI AUGUSTI ALIENI PROTRIMPTNERVAETRAIANI
 CAESARIS AUGGERMANICIDACICIDANNONIAI NERTORI STRAFTORIEODEMQUE
 TEMTORIECTECTMINERVAETEBELLONACICOTEMTRIBTEBQUAESTORITMTERATORIS
 IRAIANIETCOMIITEXTEDITIONISDACICAE DONISMILITARIBUS ABLEDONATOBISTRIBTECTI
 ADTUTRICISPEPEMTECIONISUMACEDONICAEIITMTECIONISXXIITRIMICENTAEDESEVIRO
 LURMAE LORRAEFERRIARUMIATINARUM XVIROS
 ΗΕΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥΒΟΥΛΗΚΑΙΗΤΩΝΕΞΑΚΟΣΙΩΝΚΑΙΟ
 ΔΗΜΟΣΟΑΘΗΝΑΙΩΝ ΤΟΝΑΡΧΟΝΤΑΕΑΥΤΩΝ
 ΑΔΡΙΑΝΟΝ

2

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΤΗΤΕΟΥΤΡΑ
 ΙΑΝΟΥΠΑΡΘΙΚΟΥΥΙΟΝΘΕΟΥΝΕΡΟΥΑ
 ΥΙΩΝΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝΣΕΒΑΚΤΟΝΗΕΞ
 ΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥΒΟΥΛΗΚΑΙΗΒΟΥΛΗ
 ΤΩΝΧΑΙΟΔΗΜΟΣΕΠΙΜΕΛΟΥΜΕΝΗΣ
 ΤΗΣΑΚΑΜΑΝΤΙΔΟΣΦΥΛΗΣ

5

10

15

20

Ε ΠΥΡΡΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΙΔΟΣ ΔΕΚΑΤΗΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ
 ΗΜΕΓΑΡΙΣ ΤΟΣ ΠΥΡΡΟΥ ΑΙΣΩΝΕΣ ΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝ ΕΛΛΗΝΟΣ ΔΕΚΑΤΕΙ
 ΥΣΤΕΡΑΙ ΤΕΤΑΡΤΕΙ ΤΗΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΕΝΔΙΟΝΥΞΟΥ ΤΩΝ ΠΡΟΕΔΡΩΝ
 ΠΕΥΗΦΙΣ ΕΝΕΩΠΑΓΡΟΥΥΒΑΔΗΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΡΟΕΔΡΟΙ
 ΕΔΟΞΕΝ ΤΩ ΙΔΗΜΩΙ
 ΑΣ ΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΦΥΛΑΣΙΟΣ ΕΙΠΕΝ ΕΠΕΙΔΗ ΟΡΧΩΝΙΩ ΠΥΡΡΟΣ
 ΠΑΙΝΕΙ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΕΜΕΝΗΣ ΚΑΝΗΦΟΡΟΥ ΙΩ ΠΥΡΡΟΥ
 ΜΥΑΙΤΗΝ ΟΥΓΑΤΕΡΑ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥΤΟΝ ΟΙΣ ΟΥΣ ΑΜΤΟΙΕΡΟΝ
 ΚΑΝΟΥΝ ΤΩ ΙΘΕΔΙΚΑΤΑ ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ ΠΡΟΣΑΓΑΓΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΟΥ
 ΜΑΩΣ ΗΔΥΝΑΤΟ ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ ΕΠΙΜΕΜΕΛΗΣ ΘΑΙΔΕ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ
 ΤΩΝ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ ΕΑΥΤΩ ΙΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΜΠΗΝ ΚΑΛΩΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΤΙ
 ΜΩΣ ΑΓΑΘΕΙ ΤΥΧΕΙ ΔΕ ΔΟΧΘΑΙ ΤΩ ΙΔΗΜΩΙ ΕΠΑΙΝΕΣΑΙ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ
 ΤΗΣ ΚΑΝΗΦΟΡΟΥ ΙΩ ΠΥΡΡΟΝ ΔΙΚΑΙΟΥ ΜΕΛΙΤΕΑ ΠΑΙΣΤΕ ΦΑΝΩΣΑΙ
 ΑΥΤΟΝ ΚΙ ΤΤΟΥΣ ΤΕ ΦΑΝΩΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΕΝΕΚ ΤΗΣ ΠΡΟΣΤΟΥΣ
 ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΑΝΑΓΡΑ
 ΨΑΙΔΕ ΤΟ ΔΕ ΤΟΥ ΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΟ ΚΑΤΑ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΝ
 ΕΝΣΤΗΛΗ ΙΘΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΣ ΑΙΕΝΤΩΙ ΤΕ ΜΕΝΕΙΤΟΥ ΔΙΟΝΥΞΟΥ
 ΤΟ ΔΕ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΑΛΩΜΑ ΜΕΡΙΣΑΙ ΤΟΝ ΤΑ ΙΑΝΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙ
 ΚΩΝ

25

Ο ΔΗΜΟΣ
 ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ
 ΤΗΣ ΚΑΝΗ
 ΦΟΡΟΥ
 ΙΩ ΠΥΡΡΟΝ
 ΔΙΚΑΙΟΥ
 ΜΕΛΙΤΕΑ

30

35

40

45

50

55

ΕΠΙ ΙΩ ΠΥΡΡΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΙΔΟΣ ΔΕΚΑΤΗΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ
 ΗΜΕΓΑΡΙΣ ΤΟΣ ΠΥΡΡΟΥ ΑΙΣΩΝΕΣ ΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝ ΕΛΛΗΝΟΣ ΔΕΚΑΤΕΙ
 ΥΣΤΕΡΑΙ ΤΕΤΑΡΤΕΙ ΤΗΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝΔΙΟΝΥΞΟΥ ΤΩΝ
 ΠΡΟΕΔΡΩΝ ΠΕΥΗΦΙΣ ΕΝΕΩΠΑΓΡΟΥΥΒΑΔΗΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΡΟΕΔΡΟΙ
 ΕΔΟΞΕΝ ΤΩ ΙΔΗΜΩΙ
 ΞΕΝΩΝΑΣ ΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΦΥΛΑΣΙΟΣ ΕΙΠΕΝ ΕΠΕΙΔΗ ΟΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝ ΗΘΕΝΤΕΣ
 ΕΠΙΜΕΛΗΤΑΙ ΤΗΣ ΠΟΜΠΗΣ ΕΠΙ ΙΩ ΠΥΡΡΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΤΑΣ ΤΕ ΟΥΣ ΙΑΣΘΟΥ
 ΣΑΝΤΟΙΣ ΘΕΟΙΣ ΟΙΣ ΠΑΤΡΙΟΝ ΗΝ ΕΠΕΜΥΑΝ ΕΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΜΠΗΝ ΜΕΤΑ
 ΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΩΣ ΗΔΥΝΑΝΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟΤΑΤΑ ΕΠΕΜΕΛΗΘΗΣ ΑΝΔΕΚΑΙ
 ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ ΑΥΤΟΙΣ ΑΓΑΘΕΙ ΤΥΧΕΙ ΔΕ ΔΟΧΘΑΙ ΤΩ ΙΔΗΜΩΙ
 ΕΠΑΙΝΕΣΑΙ ΤΟΥΣ ΕΠΙΜΕΛΗΤΑΣ ΤΗΣ ΠΟΜΠΗΣ ΚΑΙ ΣΤΕ ΦΑΝΩΣΑΙ ΕΚΑΣΤΟ
 ΥΤΩΝ ΧΡΥΣΟΙΣ ΤΕ ΦΑΝΩΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΕΝΕΚΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ
 ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ
 ΥΡΡΙΝΟΝ ΘΕΟΠΟΜΠΟΥ ΓΑΡ ΓΗΤΤΙΟΝ ΑΓΑΘΟ ΚΛΗΝ ΛΥΣΙΑΔΟΥ ΒΕΡΕΝΙΚΗ
 ΗΝ ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΝΣ ΘΕΝΕΛΟΥ ΜΕΛΙΤΕΑ ΑΛΚΙΜΑΧΟΝ ΘΕΟΔΟΤΟΥ ΤΡΙΚΟ
 ΣΙΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΝ ΠΡΞΕΝΟΥ ΛΑΜΠΤΡΕΑ ΕΥΞΕΝΟΝ ΑΡΧΙΠΡΟΥ ΕΙΡΕΣΙΔ
 ΗΡΑΚΛΩΝΤΑ ΕΥΒΙΟΥ ΦΥΛΑΣΙΟΝ ΞΕΝΕΜΑΧΟΝ ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΟΥ ΕΓΜΥΡΡΙΝΟ
 ΤΗΣ ΓΟΡΓΙΝΕΑΝΘΙ ΠΡΟΥΦΙΛΑΙΔΗΝ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΝ ΤΩ ΙΛΟΥΚΗΦΙΣ ΕΑ
 ΝΟΥ ΜΗΝΙΟΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΑΛΑΙΕΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΑΝΤΙΓΟΝΟΥ ΤΡΥΝΕΑ
 ΤΙΜΟΚΡΑΤΗΝ ΤΙΜΟΚΡΑΤΟΥ ΘΟΡΙΚΙΟΝ ΘΑΡΕΥΤΟΝ ΕΩΣ ΑΔΟΥΦΙΛΑΙΔΗΝ
 ΜΕΝΑΝΔΡΟΝ ΞΕΝΩΝΟΣ ΘΕΝ ΒΑΚΧΙΟΝ ΒΑΚΧΙΟΥ ΘΡΙΑΣΙΟΝ ΔΑΦΝΙΝΦΑΝΟ
 ΚΟΥ ΑΦΙΔΝΑΙΟΝ ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΑ ΑΘΗΝΑΙΗΝ ΚΡΑΤΕ
 ΜΟΥ ΡΑΜΝΟΥΣΙΟΝ ΜΕΝΕΔΑΜΟΝΑΝΔΡΟΣ ΘΕΝΟΥΦΙΛΑΙΔΗΝ ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ ΞΕΝ
 ΝΟΣ ΑΜΑΞΑΝΤΕΑ ΦΙΛΟΠΟΛΙΝ ΚΚΕΘΟΥ ΠΟΤΑΜΙΟΝ ΙΩΝ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ ΑΜΦ
 ΤΡΟΠΗΘΕΝ ΝΕΑΡΧΟΝ ΧΑΙΡΩΝΟΣ ΘΡΙΑΣΙΟΝ ΑΝΑΡΡΑΨΑΙΔΕ ΤΟ ΔΕ ΤΟΥ ΗΦΙ
 ΣΜΑΤΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΟΝ ΚΑΤΑ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΝ ΕΝΣΤΗΛΗ ΙΘΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΣ
 ΕΝΤΩΙ ΤΕ ΜΕΝΕΙΤΟΥ ΔΙΟΝΥΞΟΥ ΤΟ ΔΕ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΑΝ ΑΛΩΜΑ ΕΙΣ ΤΑΥΤΑ Μ
 ΕΡΙΑΙ ΤΟΝ ΤΑΜΙΑΝ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

60

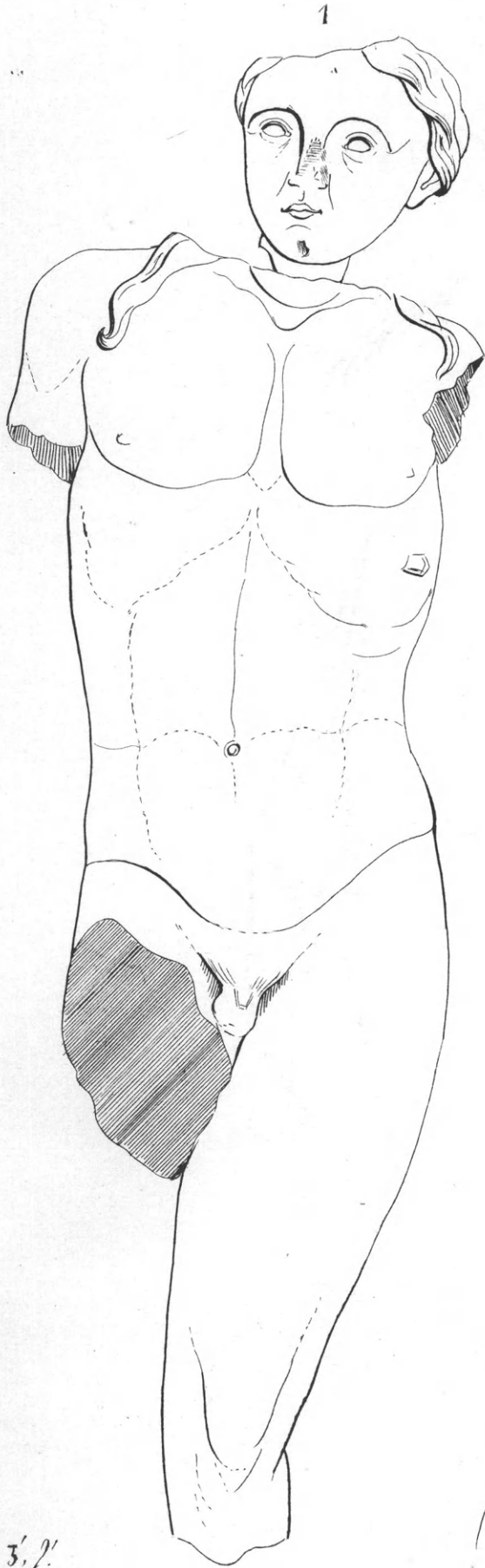

ΒΟΥΛΗ
 Ο ΔΗΜΟΣ
 ΤΟΥΣ ΠΑΙΔΑΣ
 ΤΟΥΣ ΕΛΕΥΘΕ
 ΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΝ
 ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ
 ΑΥΤΩ

Ο ΔΗ
 ΤΟΥΣ
 ΛΗΤΑ
 ΠΟ

662. 138, v.d.

Εκ. 500 Ν. Παυανίδου

Σάρων) ΕΤ.

τοῖς ἀναγνώσταις καὶ κριταῖς τῆς παρούσης ἐφημερίδος γνωστὸν ἔστω ὅτι αἱ πραγματεῖαι αἱ φέρουσαι τὴν ὑπογραφὴν ἑνὸς τινος τῶν ἐκλεχθέντων ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας ὡς συντακτῶν (ὧν τὰ ὀνόματα ἐδημοσιεύσαμεν ἤδη ἐν ἀρχῇ τοῦ πρώτου τεύχους) καταχωρίζονται ἄκριτοι, κατὰ τὴν λέξιν τοῦ κανονισμοῦ· τετέστι δὲν τροποποιῶνται, οὐδὲ ἀποπέμπονται ὑπὸ τοῦ ἐκδότου. πᾶς τις ὅμως τῶν ἐχόντων τὸ δικαίωμα τοῦ γράφειν ἐν τῇ παρούσῃ ἐφημερίδι, δύναται νὰ ἐπικρίνη τὰ ἤδη δημοσιευθέντα (ἄνευ ὕβρεων καὶ προσωπικῶν προπηλακισμῶν), μάλιστα δὲ καὶ νὰ ἀναδημοσιύσῃ τὰ ἐσφαλμένα. διὸ οἱ φέροντες τὴν εὐθύνην τῶν γραφομένων διὰ τῆς ὑπογραφῆς των, ἃς προσέχωσι πολὺ εἰς τὴν ἀκριβῆ ἀντιγραφὴν τῶν ἐπιγραφῶν, ἀπομιμούμενοι ἀκριβῶς καὶ τὸ σχῆμα τοῦ λίθου καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ γράμματα, ὧν ἕκαστον πρέπει νὰ κῆται εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἔνθα καὶ ἐπὶ τοῦ λίθου. ἀνάγκη δὲ νὰ σημειῶνται καὶ αἱ διαστάσεις τῆς λίθου, μῆκος, πλάτος, πάχος, κατὰ μέτρα γαλλικὰ, καὶ ἡ ποιότης αὐτοῦ, εἰ δυνατόν· ἀναγκαίως δὲ ἡ θέσις αὐτοῦ ἐν ἡ εὐρέθῃ καὶ ἐν ἡ κείται νῦν, ὅπως ὁ βουλόμενος ἐξελέγῃ τὰ γεγραμμένα.

αἱ δὲ παρ' ἄλλων πεμπόμεναι εἰς τὸν ἐκδότην πραγματεῖαι ὑποβάλλονται εἰς κρίσιν πρώτον, γινομένην ὑπὸ ἐπιτροπῶν ὠρισμένων ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφορίας· ὥστε καὶ δι' αὐτὰς δὲν ἐνέχεται ὁ ἐκδότης.

ἐπιγραφὰς δὲ μόνον μετὰ τῶν εἰρημένων ἀνωτέρω ἀναγκαίων σημειώσεων εὐχαρίστως δημοσιεύει ὁ ἐκδότης, ὅταν μετὰ τοῦ ἀντιγράφου συναποστέλληται καὶ πανόμοιον ἐκ τοῦ λίθου ἔκμαγμα. τοῦτο δὲ γίνεται οὕτω ἄφου πρώτον πλύνῃ καλῶς τὸν λίθον ἢ τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν, ὅτι δῆποτε καὶ ἂν ἦ νε, βρέχεις ἔπειτα καλῶς μὲ νηρὸν καὶ εὐθὺς ἐπιβάλλεις χάρτην τυπογραφικὸν τοῦτον ἐπιστρώνεις τότε καλῶς καὶ μὲ τὴν βούρτσαν τῶν φορεμάτων σε κτυπᾷς ἐπ' αὐτοῦ πανταχοῦ ὥστε νὰ εἰσχωρήσῃ ὁ χάρτης εἰς τὰ γράμματα· ἔπειτα τὸν ἀφίεις ἐπάνω οὕτως ἕως νὰ στεγνώσῃ. οὕτω δὲ ἔχεις θαυμάσιον ἀποτύπωμα τῆς ἐπιγραφῆς, εἰς ὃ δύναται νὰ βασισθῇ ὁ ἐκδότης εἰς κατασκευὴν τοῦ πίνακος.

ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰουνίου 1862.

ὁ ἐκδότης.

τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος.